Akbaba

İnönü: «Nato kaynıyor»
dedi. — Gazeteler —

İnönü — NATO kaynıyoooor!..

7 Milyon liralık yeni DEV çekiliş için

Bu yeni fırsatı kaçırmayınız... 31 Aralık tarihine kadar TÜRKİYE İŞ BANKASINDA hesap açtırarak 7 Milyon liralık yeni DEV ÇEKİLİŞE mutlaka katılınız. Zengin ve cazip ikramiyeleri kazanma şansınızı artırmak için tasarruflarınızın tamamını TÜRKİYE İŞ BANKASINA yatırınız. İŞ BANKASINDAKİ her 200 liranız için ayrı bir kur'a numarası alırsınız.

TÜRKİYE

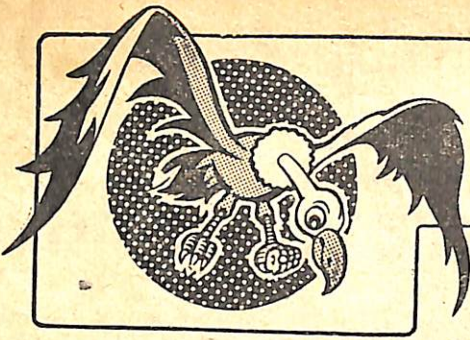
BANKASI

Yeni Dev Çekilişte:

60 APARTMAN DAİRESİ
5 ADET 100.000 LİRA
10 ADET 50.000 LİRA
50 ADET 10.000 LİRA
100 ADET 5.000 LİRA
500 ADET 1.000 LİRA
ayrıca 15 000 adet para ikramiyesi

PARANIZIN.. İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans: 7083—277)

Akbaba

Yıl: 43 Cilt: 9 Sayı: 51 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 15 Aralık 1965

YARALAR!

KOMÜNİSTLERİN hesabı yanlış çıktı: Adalet Partisinin başında «gerici» diye «kafatascı» diye yaka paça alaşağı edebilecekleri adamı bulamadılar. Hiç ummadıkları, hiç beklemedikleri, ayrı çapta, ayrı ölçüde, yeni bir insan, çağdaş bir insan çıktı karşılarına...

Süleyman Demirel'e, A.P. kurultayında delege oylarını toplayışından beri başlayan kaba sarkıntılıklar, seçimlerde vatandaş oylarını toplayışından sonra da, bu hınçla sürüp gidiyor.

Tek yöne çevrilmiş plânları çeşitlidir: Devlet idaresini elinde tutanlara karşı vatandaş güvenini çürütmek... İşçi arasına sızarak sürekli grevlerle çalışma hızını kesmek... Üniversiteliler içine sokulup, öğrenim dışı konularla kafaları ve gönülleri ayartmak... Açık oturumlarda rakamlara yalan söyleterek sokağı çileden çıkartmak...

Seçimler olmuş, adına Millî İrade dediğimiz, önünde saygı ile eğilmeye mecbur olduğumuz halk oyu, bütün engelleri atlayan kır atı iktidara getirmiş...

Hayır, sana rahat vermiyeceğim!

Köyün suyu mu yok? Köyün ışığı mı yok? Köyün okulu mu yok?

Kırk yılın tek suçlusu, Demirel!

Dış ticaret açığı mı var? Kalkınma hızı plân çizgisinin altına mı düşmüş? Yerli ürünlerimiz, dünya piyasasına mı uymuyor?

Kırk yılın tek suçlusu, Demirel!

Millî birlik idaresinin göz atmadığı, Kurucu Meclis hükûmetinin el sürmediği, İnönü koalisyonlarının parmak değdirmediği, özgürlüğümüzü zedeleyen ikili anlaşmalar mı var?

Kırk yılın tek suçlusu, Demirel!

Bütün çabalar, ona adım attırmamak için, onu şaşırtmak için, onun dengesini bozmak için, onu çökertmek için...

Artık iç yüzü kalmayan komünist oyunu budur: Durmadan yalan söylemek.. Durmadan iftira etmek.. Durmadan saldırmak!

Tüccar, vergi kaçakçısıdır. Zengin, hırsızdır. Milliyetçi, çağ gerisidir. Amerika, emperyalisttir, sömürücüdür...

Verdiği buğdayı yemiyeceksin! Verdiği parayı almayacaksın! Hele verdiği silâhı, gücün yeterse onun göğsüne çevireceksin!

Sakın düşüncenizi on, onbeş yıl geriye atmayınız: Hani şu Stalin'in boğazımıza sarılmak istediği, hani şu doğu illerimize çullanmak istediği uğursuz yıllara... Hani şu, Truman'ın «Amerika'nın sınırları Kars'ta başlar» dediği mutlu yıllara!

Hepsini, hepsini, hepsini, hafızasını kaybetmiş bir politika bunağı gibi unutacak ve ilim adına bildiriler yayınlayacaksın!

Bu plânlı, bu sistemli, bu yaygın komünist saldırısı sanki yetmiyormuş gibi, bir de kendi iç huzursuzluğu var iktidarın...

Bir Devlet Bakanı çıkıyor, kara cehaletten alkış dilenen sözlerle dini politikaya karıştırıyor. Ne o?.. Sanki Türkün Süleymaniyesi, Sultanahmedi, Yeni camii müslüman alınların secdesine dar geliyormuş gibi, sanki Mimar Sinanların, Mimar Mehmet ağaların, Mimar Davut ağaların kubbelerine dualarımız sığmıyormuş gibi, Atatürk'ün kapılarını medeniyet dünyasına açtığı Ayasofya'yı yeniden cami yapacağını söylüyor.

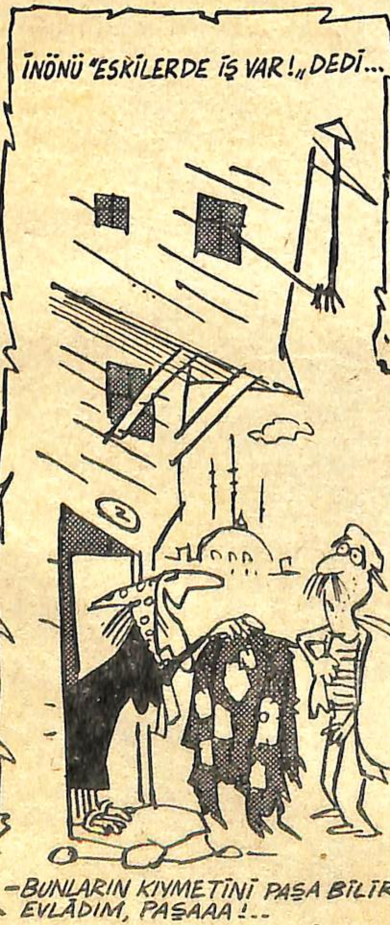
Bir başka A.P. li milletvekili, bir idare kurulu üyesi, doktor Sadettin Bilgiç, gidiyor Eski Harbiyeliler Derneğine şeref üyesi yazılıyor. Neden? Niçin?.. Ne işi var bu damgalı politikacının, o gönüllerindeki yara ömürleri boyunca kanayacak aldatılmış gençler arasında?

Bir yandan af konusu Büvük Millet Meclisine doğru yöneltilirken, öte yandan böyle bir politikacının derneğe sızması, Kara Kuvvetleri kumandanına, kavuşmak istediğimiz huzuru iteleyici bir resmî mektup yazdırıyor.

Sayın Demirel, olayın çapını, rakam zekâsı ile beşbinde bire bile indirse, yine üzülmekte, çok üzülmekte, yine tedirgin olmakta, çok tedirgin olmakta milletçe haklıyız.

Büyük Millet Meclisinin kutsal çatısına, ikide bir kılıç gölgesi düşerse, silâhın korumakla ödevli olduğu devlet varlığı yaralanır!

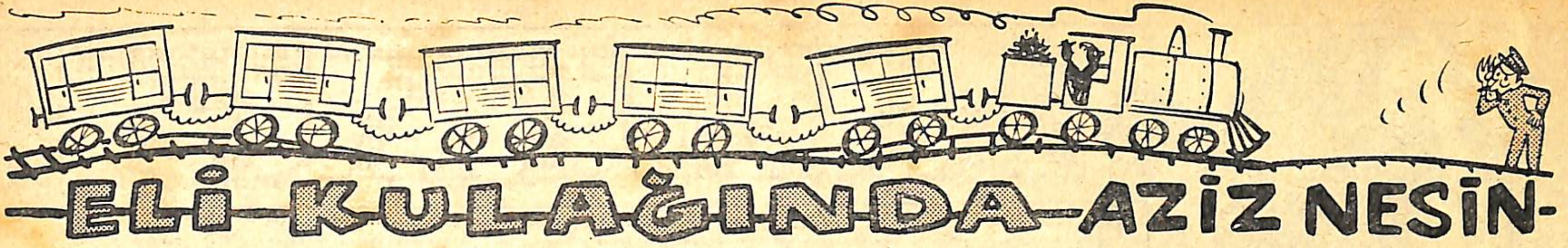
Yusuf Ziya ORTAÇ

ELİ KULAĞINDA — AZİZ NESİN

TÜRKÇE bir deyim bu: Eli kulağında... Gencimiz, yaşlımız kullanırız bu deyimi. Ama gençlerimizin, yani yaşları kırktan aşağı olanların, bu deyimin nerden doğup geldiğini bildiklerini sanmıyorum.

«Eli kulağında» deyimi, bizim zaman birimi olarak saniyeyi, zaman ölçütü olarak da saati kullanmadığımızın bir kanıtıdır. Bileğinde, cebinde, masasının üstünde, odasının duvarında saati olan insan «eli kulağında» demez. «Eli kulağında» diyen, zamanla ilgisizliğini anlatmış olur.

Benim çocukluğumun ramazanlarında, iftar topuna yakın saatlerde iftar sofrası kurulur, evcek sofraya oturulurdu. İftarlık kara zeytine, yeşil zeytine, beyaz peynire, kaşar peynirine, türlü reçellere uzanmaya hazır eller sabırsızlanmaktadır. Patlasın şu top artık canım... Ama herkes bu sabırsızlığını dışa vurmamaya çalışır. Büsbütün dayanıksızlar, fırında sürülmüş yumurtadan üstü pırıl pırıl pideyi parçalamaya başlar. Sıcak pidenin kokusu, çorba buğusunun kokusuna karışır. Pidenin üstündeki kara kara çöreotu taneleri siniye düşer. Yaşlılar, ya bir yudum suyla, ya bir zeytin tanesiyle, ya da hurmayla oruçlarını bozacaklardır.

Patlasın artık şu top... Patlamaz! Alaturka saat onikide iftar topu atılacaktır. Saate bakıp oruç bozulmaz. Saate güven yoktur çünkü... İftar topunun gümbürtüsü, topla birlikte ezan okuyacak olan müezzinin sesi, ezanla birlikte yanacak minare kandilleri, saatten daha güven vericidir.

Sigara tiryakilerinin iyice sinirleri bozulmuştur, titriyen parmaklarıyla tesbih, titriyen dudaklarıyla da «Ya sabur» çekerler.

Koca İstanbul'un iki-üç yerinde iftar topu atılır: Selimiye kışlasında, bir de Harbiye Nezareti avlusunda (Şimdiki Üniversite bahçesinde).

Top sesi her yerden duyulamıyacağı için, kulaklar kirişte, müezzinin ezanı beklenmektedir.

— Kızım, bak bakalım kandiller yandı mı?

Evin kızı pencereden bakar, minarenin şerefesindeki müezzini görür. Müezzin de sabırsızlandığı için, iki elini kulaklarının memelerine yapıştırmış, ezan okumaya hazırdır.

Kız seslenir:

— Eli kulağında...

Baba oğuluna sorar:

— Bak minareye, kandil yanmış mı?

Oğul gider bakar pencereden cevap verir:

— Eli kulağında baba...

Sabırsızlanan müezzin eli kulağında topun patlamasını bekler. Top sesinin duyulamıyacağı bir yerdeyse, gözü büyük cami minarelerinin kandilinde, kulağı da salâtin camileri minarelerinden duyulacak ezandadır.

Hizmetçiye sorarlar:

— Top atılmış mı baksana!

— Eli kulağında...

Halayığa sorarlar:

— Ezan okunmuş mu, bak!

— Eli kulağında...

«Eli kulağında» deyimi, «oldu olacak» anlamına gelir; «handiyse», «haniyse», «nerdeyse» yerine kullanılır.

Kısacası bu «eli kulağında» deyimi, bizde bellisiz bir zaman süresidir. Eli kulağında, beş saniye midir, beş dakika mıdır, yoksa beş saat midir, hiç bilinmez. Yani, zamana hiç değer vermediğimizi, bu «eli kulağında» deyiminden daha güzel hiçbir biçimde anlatamazdık.

Gelelim şimdi de olaya...

Uçak, araba, tren, gibi türlü taşıtlarla beşbuçuk ay Avrupa ülkelerinde dolaştım. Hiçbir trenin, otobüsün, uçağın tarifedeki zamanı sektirdiğini görmedim.

Büyük bir özlemle yurda döneceğim. Trene binmeden sordum:

— Ne zaman İstanbul'da olacağım?

— Yarımda Sirkeci'de olacaksınız...

Tren girdi sınırdan içeri. Girdik ve durduk. Durduk ve mıhlandık. Mıhlandık ve de çakılıp kaldık.

Bekle bekle, ha bekle... Trende Almanlar, Fransızlar ve Amerikalılar var. Aynı kompartımanda olduğumuz Alman bana sordu:

— Sorar mısınız, ne zaman kalkacakmış tren?

Başımı, koridorun penceresinden uzatıp, raylar arasında gezinen demiryolu memuruna sordum:

— Ne zaman kalkacak tren?

— Eli kulağında...

Şimdi ben ne diyeyim Alman'a?

«Eli kulağında» oldu tam kırkbeş dakika... Neyse, gidiyor tren. Gidiyor dersem, Boğaziçi'nde rıhtım boyunda akşam safasına çıkmış gibi ağır aksak fıstıki makam sallana sallana, kırıta kırıta ilerliyor.

Haaa, önemlisini söylemeyi unuttum, bu tren Paris - İstanbul Avrupa ekspresidir... Tuuu, «ekspres» adını da rezil ettik.

Sorumlu benmişim gibi, yabancı yolcular bana soruyorlar:

— Neden bu kadar yavaş gidiyor?

Ben de memura soruyorum:

— Neden bu kadar yavaş gidiyor?

— Rampa çıkıyoruz da...

Neyse, bir başka istasyona geldik. Geldik ve durduk. Durduk ve kakılıp kaldık. Kalkmaz tren.

Bana soruyorlar:

— Ne zaman kalkacak?

Ben de orda gezinen bir memura soruyorum:

— Ne zaman kalkacak?

— Eli kulağında...

Hadi bakalım, gel de çevir İngilizceye bu lâfı...

Yarım saatten çok da orda bekliyoruz. Tren gidiyor, yani gidiyormuş gibi yapıyor, ne pek gidiyor sayılır, ne de pek duruyor... Gitmekle durmak arası bir sallantı...

İngiliz soruyor:

— Neden bu kadar ağır gidiyor?

Ben de memura soruyorum. Cevap şu:

— Lokomotif tek de...

Yine bir istasyonda duruyoruz. Yani çakılıp, kakılıp kalıyoruz. Bana soruyorlar, ben de memura soruyorum:

— Ne zaman kalkacak tren?

İnanmıyacaksınız, ama doğrudur, inanınız, memur aynı cevabı veriyor:

— Eli kulağında...

Ya bütün bu memurlar sözleşmişler, ya da Türkiye Cumhuriyeti Devlet Demiryolları İdaresi, tren tarifelerine «eli kulağı«nda» diye hareket saati yazmış.

Neyse, kalkıyor yine tren. Yine aynı soru:

— Neden bu kadar ağır gidiyor?

— «Hamûle»si çok da...

Saat yarım oluyor, bir oluyor, iki oluyor, biz ya yollardayız, ya istasyonlardayız?

— Ne zaman kalkacak?

— Eli kulağında...

Memura soruyorum:

— Yarımda Sirkeci'de olacağız dedilerdi...

— Tarife öyledir ama, hiçbir zaman yarımda Sirkeci'de olmadı bu tren...

— Yabancılara ayıp oluyor. Tarifeyi değiştirsinler, yarım yerine iki, ikibuçuk, üç desinler...

— Aynı şey beyim. Üç deseler, tren bu sefer beşte varır Sirkeci'ye.

— Beş desinler...

Memur anlayışsızlığıma kızarak:

— O zaman da sekizde, dokuzda Sirkeci'yi bulur...

Avrupa ekspres treninin zavallı tıknefes lokomotifi, ciğerleri sökülerek öksüren bir yaşlı gibi soluya soluya, arkasına bağlı dört yolcu, sekiz yük vagonunu çekiyor: caf-cuf, caf-cuf... Yaşlı lokomotifin demirden iskelet kemikleri birbirine çarpıyor: caf-cuf, caf-cuf...

Tarifeye göre saat yarımda varacağımız Sirkeci istasyonuna kaçta geldik, bilin bakalım: Bir, değil... İki, değil... Üç, değil...

— Ne zaman Sirkeci'de olacağız?

— Eli kulağında...

Saat dört... Biz Sirkeci'de trenden iniyoruz...

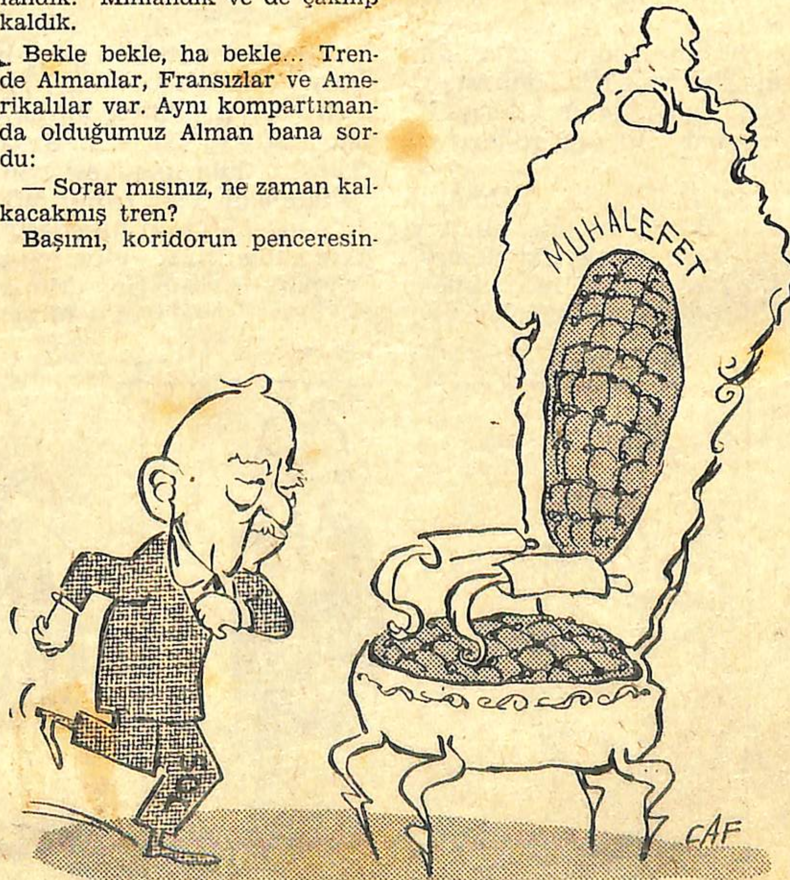
Kendi kendime soruyorum:

— Türkiye ne zaman kalkınacak?

Yine kendim cevap veriyorum:

— Eli kulağında...

Aziz NESİN

— Seke seke ben geldim!

ANKARA MEKTUBU

Meclis koridoru

Hoplamalı yürüyüşlü bir İnönü AP. koridorundan geçti, ve Meclis salonundaki ön sırada yerini aldı. Kulağında hamam böceği büyüklüğünde dinleme âleti, ve kafasında beş parmağı açılmış eli mızrak mızrak disiplinli, konuşucuyu dinlemeğe başladı.

Eskiden, resmen hükûmet ederken de, AP. koridorundan geçerdi İnönü. Hükûmet bankları oradan açılan kapıya yakındı da...

Şimdi, büyük mağlûp, galiplerin arasından gösteri olarak geçiyor. Çoğunluğu taşra terzilerinden giyinik galipler de, bir hoş oluyorlar bu gösteriden, ve görünmiyen hendeklere düşecekmişcesine geri geri gidiyorlar... Hoş olmayın be kardaşlarım, bunlar kuru gösteriler, yaşlı liderin içi genç, böyle şeylerle hâlâ oyalanabiliyor!

İlk defa ömrümde bir iktidarı bir muhalefete tercih ediyorum. Beğeniyorum demiyorum... Muhalefet derken aklımda süplemanterlikten partiler yok, sadece CHP. var CHP. Bunca senedir yapılan yapılmıyanın müştereken vebalini taşıyan CHP!

CHP. koridorlarında birbirlerini yememenin teessürü içinde vücud vücud dayanışan senyörler var: Oturtma gülücükle Kemal Satır abi, burun kavisi karın kavisine paralel, Cihat Baban abi, geçimliliklev ve kolaylıklar vitrini halinde, Emin Paksüt abi görünmez bir tahtta çarmıha gerilmişçesine gerilen Turhan Feyzioğlu abi (dikkat Turhan abi, henüz tahtta kral var) hazine-i irfanından bilgiler savuran Coşkun Kırca yavru, hissî idealizmler içinde püyan Ali İhsan yavru...

Onları görünce insan içinden şöyle söz ediyor: «Bir solgun masalsınız beyabiler, bir küskün masalsınız beyabiler, bir bunaltıcı masalsınız beyabiler. Milet masaldan bıktı artık!»

Bir köşede ondörtlerden Orhan Kabibay, Orhan Erkanlı, İrfan Solmazer. Bir «ayrı» halleri var. Siz de ne arıyorsunuz bu senyörlerin arasında ihtilâlci beyabiler? Parlömanterliğiniz, inişli çıkışlı hayatınızda, sadece bir merhale mi, yoksa yorulmuşluğun, bezmişliğin bir «varışı» mı?..

AP. koridorundan hoplamalı yürüyüşle, gösteri geçişi yapan İnönü, şu balkon dinleyicilerine bak istersen. Bazen Türkiyenin kalbi o balkonda atıyor çünkü.

Ve parlömanterler hâlâ «usul efendim, usul hakkında konuşacağım» diye yolunuyorlar! Millet artık usul değil esas istiyor İnönücüm! Amma kimse bunu hâlâ görmüyor, sen bile!

Bir gurup, aralarında, İstanbul oylarının Bitlisi istilâsıyla seçilmiş, Zarife Koçak var: «Ne mükemmel adam» diye birini övüyor Zarife hemcinsim. Mükemmel adam meğerse Turan Feyzioğluymuş. Evet, bir şeyi ikmal etmiş kendinde Feyzioğlu, ama neyi?

Biz gazeteciler, salon uyuşunca, AP. koridorunu tercih ediyoruz. AP. koridorlarında bir parti değil, bir kütle çıkıyor insanın karşısına. Bu kütle de aydınlar oligarşisinden şikâyetçi bizim kadar, kültür mütegallibelerinin kurbanı bizim kadar, yaparım ederim inancını taşıyan, CHP. nin hâlâ çimdiklediği, sataşılmış vatandaş kütlesi bizim kadar. AP. nin, eteğini toplamamış bir hali var. Topla be kardeşim eteğini kim sana toplatacaksa artık, topla da göster kültür mütegallibelerine dünyanın kaç bucak olduğunu!

Başı omuzlarına gömülü Yüksel Menderes, ufalmış tefelmiş Nilüfer Gürsoy, yeni bir dünyada kaybolmuşcasına geziniyorlar. Kimsenin başını çevirdiği bile yok. DP., asıl AP. nin iktidara gelmesiyle öldü!

Yalnız AP. li ahbaplar biraz davransınlar, biraz: «Ha babam» desinler. Onbeş güne kadar hız alamazlarsa, artık ondan sonra eski düzen yerine öyle bir «hınk» diye yerleşir ki, kimse kıpırdatamaz yerinden... Mesele sade seçimi kazanmak değildi. Sana söylüyorum Demirel, huuu!..

«Nurculuktan sanık yedi kişi mahkemede yeşil takkeler giyip namaz kıldı..» — Gazeteler —

Reis — Sen bunları mahkemeye değil, tımarhaneye götür!

Uzaktan dikizledim !

Turizm Bakanlığının bir yemeğiydi. Bilemem neyin şerefine. Şeref konuğunun kim olduğunu bir türlü çıkaramıyordum çünkü... Sofradaki protokol oturuşuna bakılırsa... Bakanlığın Tanıtma müdürünün, çok zarif hanımıydı, bayan Hekimgil! Uzuuun sofrada, bir sürü eşli eşsiz ecnebi de oturuşuyor ve susuşuyordu... Tanıtma müdürünün çok zarif hanımı, bakanın sağında yer almıştı...

Turizm ve Tanıtma Bakanlığının protokolcusu kimdir onu da bilemiyorum... Herhalde bu yemek, vatandaşlar arasında karşılıklı ağırlaşma için verilmiyordu. Bakanın sağında olması gereken, şereflerine dâvet verilen ecnebilerden birinin hanımıydı herhalde...

Propaganda yemeğinin mönüsünü de dikizledim uzaktan... Öğle vaktiydi... Ve propaganda yemeği, dumanı burnunda bir çorbayla başlıyordu. Ö-öööh!..

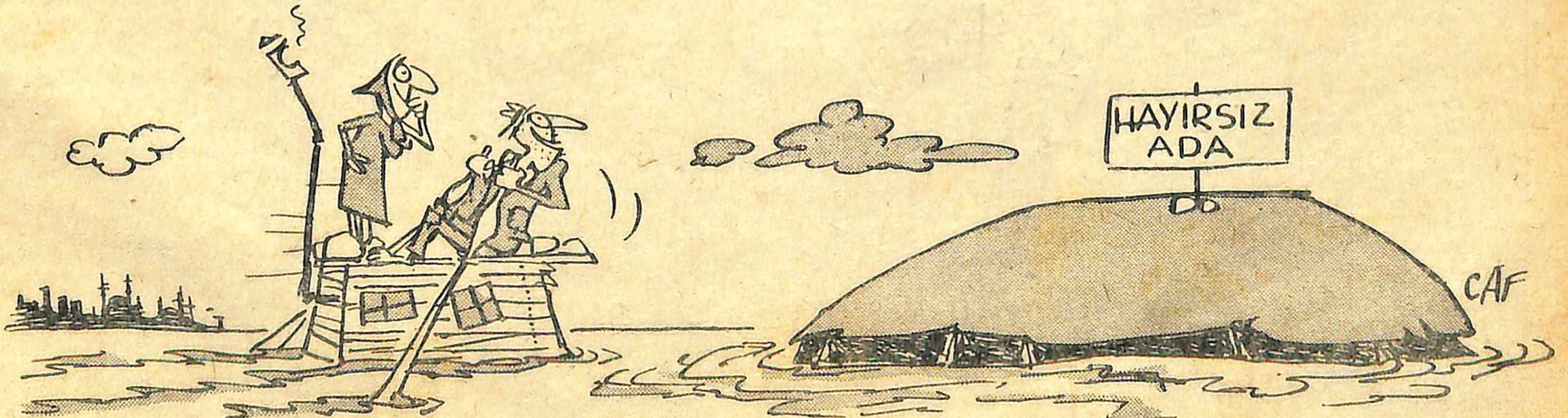
Mönüyü, yemeğin verildiği Waşington lokantacılarının tertiplediğini sanmam. Gene bakanlığın protokolcusu olmalıydı... Ve öğle vakti, dumanı burnunda tüten çorbayı, başka diyarlarda görmüşse protokolcu, beri gelsin!

Bunlar belki ufak teferruat, küçücük aksaklıklar, küçücük bilmezlikler... Amma büyük işlerde de öyle, sayın Bakanım, büyük işlerde de öyle!

Yerli konukların bazıları şapırdata höpürdete, duman duman çorbayı içiyorlardı genizleri ve mideleri sıcaklana sıcaklana. Afiyet olsun ahbaplar! Amma buna bir propaganda yemeği derseniz, naçiz vatandaş da «hayır» der.

Sayın Nihat Kürşat, yenisin, hüsnüniyet dolusun, n'olur, neyi sıkı tutucaksan başlangıçtan sıkı tut!

Nimet ARZIK

— Bundan başka çaremiz kalmadı karıcığım!

BİZİM YOKUŞ

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Necdet Rüştü Efe

SERMET Muhtar, Binbirdirek'de bir eve taşınmıştı. Baba ocağı ile bir dargınlık göçü sanmayınız. Genç, alımlı karısı ile ayrı oturacaktılar.

Önü meydan, yeni yapı, aydınlık bir evdi bu. Ama iç düzeni ile Göztepe'deki beyaz köşkün, Şehzadebaşı'ndaki büyük konağın eşi idi tastamam!

Sık sık buluşurduk: Muşamba örtülü yuvarlak bir masa başında ve bir şişe rakı, üstüne kara zeytin serpilmiş bir tabak yeşil salata karşısında...

Yeni bir yüz belirmişti bu evde: Biraz çekingen, ufak yapılı, pembe yanaklı, gözleri pırıl pırıl bir genç.. Arkasındaki esvabdan Tıp Fakültesi askerlik bölümüne gittiği anlaşılıyordu. Sermet'in kayınbiraderi imiş.

Galiba ilk rakıyı, eniştesinin elinden, bizim soframızda içti...

Bu, şimdi mizah edebiyatımıza manzumeleri ile yeni bir tad getiren Necdet Rüştü Efe'dir.

Efe dedim de Rıza Tevfik'in bir şakası geldi kalemimin ucuna:

Üstadı, âyân âzası iken, bir adam mecliste ziyarete gelir. Boy, cüceye yakın. Kilo, tüy siklet.

Rıza Tevfik sorar:

— Adın ne?

Herif geriler:

— Samsa çavuş...

Bir kahkaha atar üstad:

— Haydi oradan... Samsa çavuş senin kadar afyon yutardı be!

Bizim Necdet Rüştü'nün kendine seçtiği soyadı da hani bundan farklı sayılmaz!

Eğer, kırkbir, kırkiki yıl önce, Binbirdirek'teki enişte evinde bizim aramıza karışmasaydı, şair Necdet, belki de doktor Necdet olacaktı bugün.

Babası, doktor Rüştü beydi. Kaçıncı sınıfta bıraktı Tıp Fakültesini, bilir misiniz?.. Dördüncü!

Şiirler yazıyordu, çıtı pıtı... O yaşın şiirleri idi hepsi: Her mısra, komşu kızına bir iç çekiş, her kafiye bir yutkunuş!

İlk yazısı, bizim «Numaralı kitaplar»da çıktı...

Size anlatmayı unuttum: Celâl Sahir, bir şairler şirketi kurmuştu: Onar lira ile ortak olmuştuk bu şirkete. Ömer Seyfettin vardı, Orhan Seyfi vardı, ben vardım, belki Faruk Nafiz, belki bir zamanların ünlü hikâyecisi doktor Fahri Celâl, belki Vâlâ Nurettin de vardı... Her ayın birinde numaralı bir kitap çıkarıyorduk: Birinci kitap, İkinci kitap, Üçüncü kitap...

İşte, Necdet Rüştü, bu kitapların yedincisinde yer alan «Kapında» başlıklı şiiri ile edebiyat dünyasına ayak bastı. Dili bu günkü kadar güzel olan bu manzumeden bir dörtlük vereyim:

Göklerden yağsa da bu yollara kar,
Altında gömülüp kalsam ne zarar?
Sıcak yatağında korkusuz uyu,
Kapını beklerim sabaha kadar!

Necdet Rüştü'nün babası doktordu demiştim. Eh, Necdet de Tıp Fakültesi dördüncü sınıfından tasdiknameli bir yarım doktordur, yarımdan bile fazla... Ama büyük babası Hakkı paşa, hem Rumeli orduları müşiri idi, hem de «Divançe-i Hakkı» sahibi bir şair.. Demek bu «sahib-i seyf-ü kalem» büyük babanın şairliği, babanın doktorluğundan daha güçlü çıkmış!

Necdet Rüştü, vezinle, kafiye ile çelik çomak oynar. Eğer uykusunda manzum rüya görüyor, kafiyeli sayıklıyorsa hiç şaşmam.

Edebiyatta, şiirin her çeşidini başarı ile denemiştir. Şarkı, gazel, koşma, mani, destan, taşlama, mizah, manzum hikâye, manzum roman, manzum komedi.. Doğum tarihinden ölüm tarihine, mezar taşına kadar!

Eski günlerin bir şarkısı, alaturka saz âlemlerini yıllarca sarmıştı:

İncecik, kıvrak belinden bir gün
olsun sıkmadım,
Ben canımdan bıktım amma
hasretinden bıkmadım!

Bu nazım kolaylığı, onu Bizim Yokuş'ta bizim kadroya çekti. Akbaba'nın tam kırk yıllık şairidir, hiç eskimeyen şairi.

Bir ara, içkiye düşmüştü. Ama şöyle böyle düşüş değil, kalkamıyacak kadar!

Askere çağırıyorlardı. Necdet' in ayıldığı yok ki, şubeye gitsin... Ha bugün, ha yarın derken, epeyce geciktirmiş..

Sivil polisler, inzibatlar aramaya başladılar...

Necdet ayıldı. Ayıldı ama, bu sefer de korkudan bayılıyor: Gözünün önünde çelik bakışlı mahkemeler, zindanlar, darağaçları sıralanıyordu...

Bir akşam, aldım onu yanıma, tıktım bir arabaya, doğru Fındıklı...

Ordu kumandanı Şükrü Naili paşanın karargâhı, kıyıdaki saray yavrularından birinde idi.

Benim dostumdu Şükrü Naili paşa, yakın dostum. Yazın Büyükada'da, Yat kulüpte, kışın Beyoğlu kulübünde bezik oynardık her akşam...

Necdet Rüştü Efe

Necdet Rüştü'yü, kapıdaki nöbetçiye teslim edip paşanın yanına girdim ben.

Önce, fingirdek bir şiir okudum Necdet'ten. Bayıldı paşa...

Sonra, başına gelenleri anlattım şairin...

Şükrü Naili paşa, o gün görmüş, o erkek güzeli, o süngü bakışlı, ipek kalbli asker:

— Kolay, dedi, onu yanıma yazıcı alayım. Sabah gelsin, akşam gitsin...

Necdet Rüştü'yü çağırdık içeri. Paşa önce tatlı-sert bir nasihat etti. Sonra, kaşlarında öfke, gözlerinde sevgi bir iltifat etti. Çıktık yanından...

Artık sevincinden uçuyordu Necdet.. Artık dünyalar onundu.. Her adımda boynuna takılan ipten kurtulmuştu artık!

Ertesi sabah, doğru karargâha gidecek, vazifeye başlıyacaktı...

Ne güzel bir sarhoş fıkrası vardır:

Herif yemin etmiş: «Bir daha içki içmiyeceğim» diye...

Akşam, işinden çıkmış, evine gidiyor.. Yolunun üstündeki ilk meyhane önünde şöyle bir durakladıktan sonra, kendi kendine emretmiş: «Yürü oğlum evine!»

Yürümüş... İkinci meyhanenin önünde biraz daha çekişmiş kendisi ile... Ama yine sözünde durmuş, yürümüş...

Üçüncü meyhaneyi de, kendi kendisi ile bir iç savaştan sonra geçince:

— Aferin sana, demiş.. Sözünün eri imişsin be... Gel sana bir rakı ısmarlayım!

Bizim şair de bu sevinç içinde soluğu meyhanede alır ve başlar içmeye:

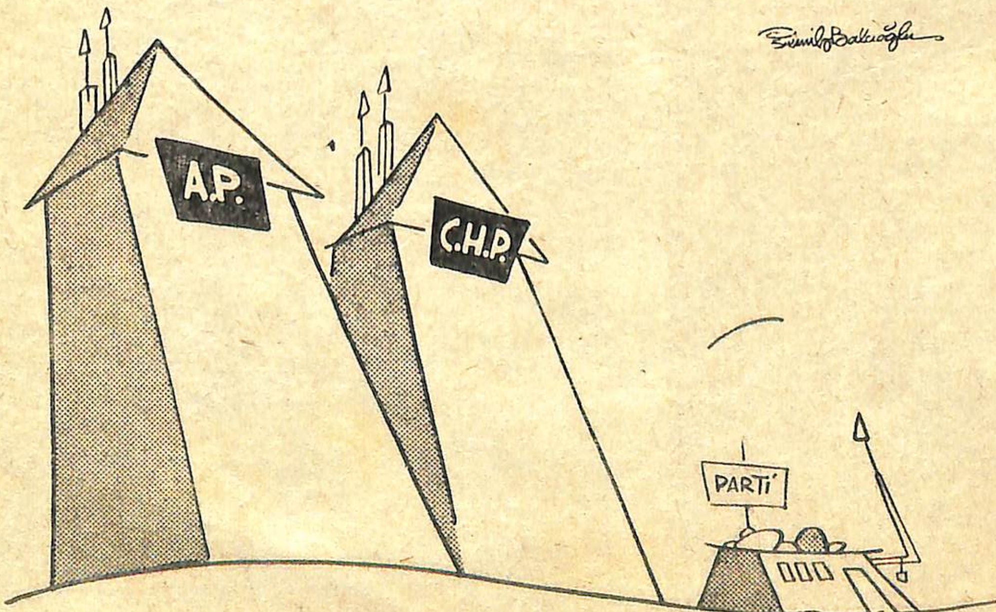
— Bu paşanın şerefine!

— Bu Yusuf Ziya'nın şerefine!

— Bu kendi şerefime!

Öyle sarhoş olur, öyle sarhoş olur ki... Olur ki... Olur ki...

«Yurdumuzda her üç binadan biri gecekondu...» — Gazeteler —

Yazısız

Türkiyede ATOM olduğu açıklandı!

CAF

—KİRAYI VERİYOR MUSUNUZ, VERMİYOR MUSUNUZ ?..

—ARTIK TABANCA, BIÇAK TAŞIMIYORUZ ABİ !..

"ATOM'UN GÖLGESİNDE„

— Bu kadar saadet sana yeter Necdet!

Deyip... Kaldırır kendini denize atar!

Süleyman Nazif, şu dörtlüğü, bu intihar üstüne söylemiştir:

Necdet Rüştü,
Denize düştü,
Bütün balıklar
Ona gülüştü!

Necdet Rüştü Efe'nin bir araya topladığı kitapları dokuz tane: Bir Damla Gözyaşı, Kadın Asker Olursa, Gönül Masalları bunlardan bazılarıdır. Hepsini toplasa, dokuz kitap daha çıkar belki...

O pembe yanaklı, ışık gözlü, afacan tıbbiyeli, şimdi pek sevimli, pek tonton bir ihtiyar.. Tertemiz kıyafeti, sükûtu ürpertmekten çekinen yumuşak adımları ile sessizce gelir, sessizce gider...

Hâlâ, cebinde yorgun kalbinin sızısını dindirecek ilâçlar, bir yandan Bizim Yokuş'u, bir yandan da Esentepe, gazeteciler sitesindeki apartmanının en üst kata dayanan merdivenlerini tırmanıyor.

Daha demin telefonla konuştum, sesi kulağımda: Ne güzel bir manzume hazırlamış sizin için...

Yusuf Ziya ORTAÇ

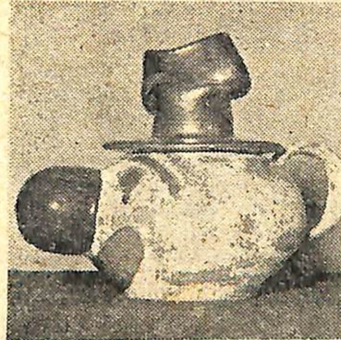
Semih Balcıoğlu'nun Sergisi

Arkadaşımız Semih Balcıoğlu, Şehir Galerisinde bir sergi açtı. Adına ne diyelim bu serginin?.. Karikatür sergisi mi? Evet... Seramik sergisi mi? Evet... Heykel sergisi mi? Yine evet!

Semih, yalnız som sanatçıya yakışan bir sabırla çalıştı ve üç yönlü başarısını tek sergide gösterdi.

Konukseverlik

Palyaço

Karikatürist Semih Balcıoğlu, geçen yılki ilk sergisinde, yalnız seramikte karikatürü başarı ile denemişti. İkinci sergisinde karikatürle heykeli ve seramiği birleştirdi. Bu, Türkiye'de ilk denemedir. İlk ve tam başarılı bir deneme!

Kâğıt üstünde çizgi güzelliğinin tecrübeli ustası, çamuru yoğurmada, ona biçim vermede, ona renk katmada da aynı ustalığı göstermiştir.

Sergide, birbirinden güzel 45 seramik, 12 heykel vardı.

Semih, bunları hazırlamak için, Maçka tepelerinden Kartal kıyılarına, Eczacıbaşı seramik fabrikasına, yazdan kışa beş ay gitti, geldi. Çamurlarla, boyalarla, ateşlerle oynamak için...

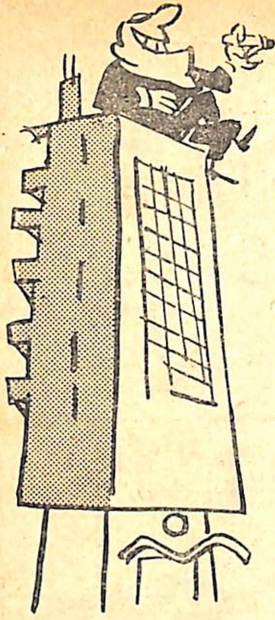
Bu sergide, göz nuru ve alın teri ile sulanmış sabır ağacının altın meyvelerini seyrettik.

Akbaba, Semih Balcıoğlu'nu, kanatlarını çırpa çırpa alkışlar.

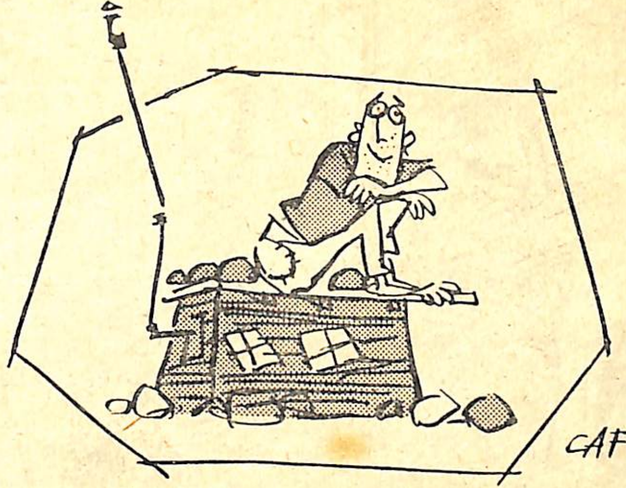

Vazo

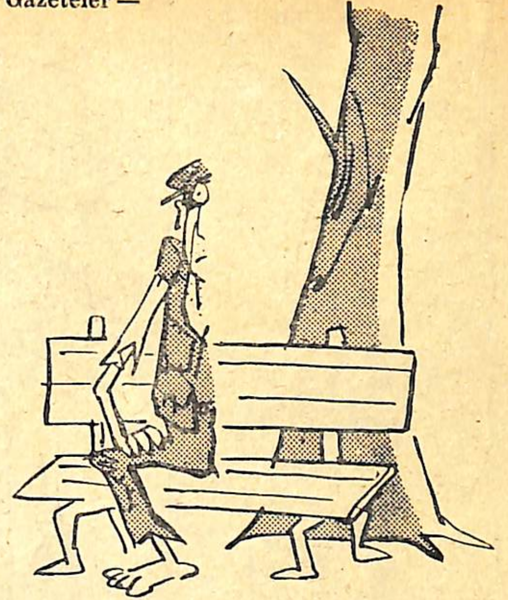
«Türkiye'de iki buçuk kişiden biri gecekonduda oturuyor..» — Gazeteler —

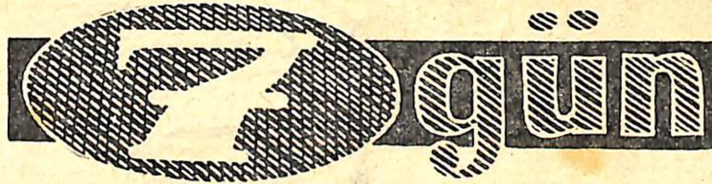
Bir

İki

Buçuk

PAZARTESİ

Asalak

Kadınlarımızın durumu tartışılıyor. Cumhuriyet gazetesinin tartışma köşesinde:

— Kadınlarımız asalak olmaktan kurtulmalıdır... diye yazıyor.

Asalak, parazit demektir. Kadınlarımız gerçekten asalak mıdır? Öylesi de var, böylesi de... Kadınlarımızın içinde niceleri var ki hiç de hazır olmadığı şartlar içinde hayat mücadelesine atılmış, başarı da kazanmış. Bu bir ayrı konu. Bir de süs kadını olanlar var. Bebek gibi salonların en itinalı köşesine oturtulmuş olanlar.

Bu gibi konularda, önce, Atalarımızın ne dediklerini inceleyip araştırmayı tedbirlilik sayarım. Atalar:

— Avradı bet olanın sakalı tez ağarır... demişler.

— Avradın yediği giydiği gibi olsa vay haline... demişler.

— Kadından vefa, zehirden şifa... demişler.

Bütün bu sözlerde kadınlara karşı bir kuşku ,bir küçümseme, bir hafife alma vardır.

Ama böyle olmasında kadınlara suç bulmak doğru değildir. Çünkü dünya erkeklerin dünyası. Erkekler nizamat vermişler dünyaya... Kadınlar ne yapsınlar?

Onların da çoğu erkeklerin istediği gibi olmak yolunu seçmişler. O berber senin bu berber benim. Modacı, kunduracı, terzi, kokteyl, plâj, balo, çay...

Erkekler önce kadın modası yaratırlar, sonra da kadını modaya düşkün olmakla suçlarlar. Dünyanın en ünlü terzilerinden, en ünlü kumaş fabrikatörlerine, güzellik müstahzarı imalâtçılarına kadar yüzde doksan dokuzu erkektir.

Ve denebilir ki:

— Bu erkekler kadınları vasıta ederek başka erkeklerin paralarını çekiyorlar.

O da doğrudur. Zaten bu kadın meselesi oldukça karışık bir iştir. İçinden kolay kolay çıkılmaz. Kim çıkabilmiş ki?

SALI

Motor

Pazartesiyi Salıya, yine kadınlara ait şu güzel fıkra ile bağlayalım:

Wolksvagen arabalarının bildiğiniz gibi motoru arkadadır. Ön taraf da bagaj yeridir. Wolksvagenle seyahate çıkmış bir kadın. Bakmış ki yolun kenarında bir başka Wolksvagen arabasının ön tarafını bir başka kadın açmış telâşlı telâşlı bir şeyler arıyor.

Durdurmuş arabayı. İnmiş:

— Ne oldu bir yardıma ihtiyacınız mı var?

Öteki alı al moru mor:

— Araba bozuldu da, demiş, ama baktım ki motoru yerinde yok, şimdi ne yapayım?

— A kardeş, demiş bizimki, tuhaf tesadüf benimkinin bagaj yerine bir motor daha koymuşlar, onu sana vereyim.

Bu fıkrayı uyduranlar tabii Wolksvagen fabrikasında çalışan binlerce kadını unutmuş görünmektedirler.

ÇARŞAMBA

Teknik ilerliyor

Teknik her yönde ilerliyor. Karı-koca arasındaki ilişkilerde bile... Hürriyet gazetesinde okuduğumuza göre Dr. İ. T. adında bir koca, karısı Ş. nin başka erkeklerle buluştuğunu telefona bağladığı bir teyple tesbit etmiş. Dr. İ. T. nin iddiasına göre karısı 30 kadar erkekle münasebet kurmuş. Bunların telefon konuşmalarının hepsi teyp'te kayıtlı imiş.

İddia bize biraz mübalâğalı göründü. Daha doğrusu 30 rakamı mübalâğalı göründü. Hani Yeniçeri ağası:

— Şu çıfıta bin sopa vurun... deyince, adam:

— Aman ağam sen ya hiç sopa yemedin, ya hesap bilmiyorsun... diyesiymiş. O biçim. 30 kişiyle birden münasebet nasıl kurulur? Bunu söylemek için ya hiç **«münasebet kurmuş»** olmamak, ya da hesap bilmemek lâzım.

Her neyse konumuz bu değil. Bizim konumuz teknik. Teknik ilerliyor. Teknik ilerledikçe insanların yaşayışlarına tesir ediyor. Mutfaklarımızda düdüklü tencere düdük çalıyor, buzdolapları sularımızı soğutuyor, radyo, televizyon, pikap, teyp, cep radyosu, otomobil... Bunun yanısıra — Bizde yasak — başka ülkelerde çocukların bile odalarında alıcı - verici telsiz cihazları...

Elektrikli ızgara'dan ekmek kızartma makinesine kadar bir sürü âletle haşır neşir oluyoruz.

Böyle bir dünyada artık gizlilik diye bir şey kalacak mı? Kocası karısından randevularını teyple tesbit ederse, gizli alıcı - vericilerle âşıkların konuştukları izlenirse bunun sonu nereye varır?

Makineler insanların hayatını altüst ediyorlar. Ama insanlar makine icat etmekten vazgeçmiş değiller. Şimdi elektronik beyinler insanları düşünmek zahmetinden bile kurtarıyorlar.

Bir de elektronik kalb icat edilse de insanları âşık olmak zahmetinden kurtarsa...

PERŞEMBE

Clay

Clay, Patterson'u dövdü, ve Dünya Şampiyonluğunu korudu. Sonra da ortaya çıkıp:

— Ben en güzelim, ben en kuvvetliyim... diye övündü.

Clay Amerikadaki zenciler arasında yavaş yavaş güçlenen müslümanlığı kabul ederek Muhammet Ali adını da aldı.

Ancak bizim basın işi hemen başka açıdan almak yoluna saptı. Clay'in yumruğu **«Müslüman yumruğu»** diye takdim ediliyor. Devlet Bakanına soruyorlar, o da cevap veriyor:

— «Clay'in başarısında Müslüman oluşunun rolü vardır.»

Etmeyin baylar, yapmayın!.. Müslümanlığı hiç olmazsa boksa karıştırmıyalım. Bakınız yeryüzünde milyonlarca müslüman yaşar; eğer boks şampiyonluğunda müslümanlığın rolü olsa şimdiye kadar onların arasından şampiyonlar çıkardı. Clay gibi sonradan müslüman olmuş bir şampiyon üstüne din propagandası yapmak gerçek müslümanlara yaraşır mı?

Müslümanlar şampiyon olacağı yerde şampiyonlar müslüman oluyor. Bu sevimli bir harekettir. Ama müslümanlık, boksta; yani adam dövme sporunda değil, ahlâkta, doğrulukta, fazilette şampiyonlar yetiştirmek içindir.

Orhan Veli'nin bir mısraı vardır:

«Hesap bilmem, muhasebe memuruyum» diye...

Boks bilmeden de Müslüman olunur, ama doğruluğu bilmeden Müslüman olunur mu?

Bu soruya dini propagandaya âlet edenler cevap versinler.

CUMA

Bekri Mustafa

Bekri Mustafa'yı bir gece sarhoş yakalamışlar. Tevkifhaneye atmışlar. Sabah olunca tevkifhanedeki öteki mevkuflarla birlikte Bostancıbaşının huzuruna çıkarmışlar. Ağa mevkuflara birer birer sorup dövdürmeye başlamış:

— Sen kimsin?

— Yeniçeriyim.

— Ben de Yeniçeri ağasıyım, yatırın.

Ötekine:

— Sen kimsin?

— Kalyoncuyum.

— Ben de Kaptan Paşayım, yatırın.

Daha ötekine:

— Sen kimsin?

— Cebeciyim.

— Ben de Cebecibaşıyım, yatırın.

Bekri Mustafa bakmış ki durum kötü. Sıra kendisine gelmiş. Bostancıbaşı hışımla:

— Sen kimsin ulan? diye sorunca, Bekri:

— Ben, demiş, Balatta Havra hademesiyim.

Bostancıbaşı gülmeye başlamış:

— Ulan, demiş, bana söyletmek istediğini anladım, yıkıl şuradan.

Anlaşılan Bostancıbaşı gereği kadar kızgın değilmiş, ya da sağduyu sahibi adammış. Oysa neler var, bazı babalar, analar kızdıkları zaman gözlerini hiçbir şey görmeden çocuklarını:

— Ulan itoğlu, ulan eşekoğlu... diye azarlıyorlar.

Çocuğu terbiye etmek değil, terbiyesizliğe dâvet etmekten başka nedir ki bu? Sonra da:

— Bizim oğlan serseri oldu... diye yakınır büyükler.

Çocuk terbiyesi denen şeyin ne kadar önemli olduğunu insan çevresine bakınca anlıyor. Okullarımızda küfür konuşmanın tabiatından olmuştur. En galiz küfürleri en büyük kayıtsızlıkla on

yaşında on iki yaşında çocukların söylediğini duyuyoruz.

Eğitim, eğitim... Ama okullarımızda pek yakında öğretmenlerin sesi duyulmıyacak, onların yerine Bostancıbaşı gibi biri gerekecek çocukları zaptetmek için...

CUMARTESİ

Kızamık

Erzurumda kızamıktan 23 kişi daha ölmüş.

Geçen yıl da kızamık salgını ortalığı allak bullak etmiş yüzlerce çocuğumuz ölmüştü.

Kızamık basit bir hastalık olduğu halde nasıl oluyor da önüne geçilemiyor?

Açlık, soğuk, sefalet var iken insan nezleden bile ölür.

Paran oldu mu en ağır hastalık bile vız gelir, olmadı mı kızamıktan gidersin.

Fransız sanatçısı Louis Jouvet sağlık bakımından durumu kötü bir ahbabına raslamış. Adam başlamış şikâyete:

— Karaciğerim bozuk, midemde ülser var, bacaklarımda romatizma, şeker hastalığına müptelâyım. Bünyemin bu kadar zayıf olması beni mahvediyor.

Louis Jouvet kızmış:

— Hadi canım sende, demiş, demir gibi bünyen var, yoksa bu kadar hastalığa nasıl dayanırsın?

Mesele bir kızamığa dayanamıyacak kadar zayıf olanların meselesidir.

PAZAR

Balina!

Mazhar Osmanın duyulmamış bir fıkrası:

Delinin biri üstada:

— Doktor bey, demiş, ben yeni bir şeyler buldum. İnsan zihni faaliyet içinde olduğundan yorulur. Bu yorgunluk beyni harap eder. İnsan bu yüzden hastalanır. Fosfor beyin için en iyi gıdadır. Bu da balıkta çoktur. Bütün insanlara zorla balık yedirmeliyiz, yemiyen olursa kafasını kesmeliyiz.

Mazhar Osman:

— Peki, oğlum, der, haklısın. Yarın sabah kahvaltısına bir balina ile başla bakalım.

Tarım Bakanı Dağtaş vatandaşlara güler yüz gösterilmesini istedi.. — Gazeteler —

— Sayın Bakanım, gönderdiğiniz genelgeye birçok bölgelerden cevap geldi: Birer nümune istiyorlar!..

Hep bir hesap!

Sadık olmaz sokak mal'ı,
«Canım!» diye etme hitap!
Senden başka kaç sevdalı,
Bu yollarda kaldı bitap,
«Ayvaz kasap, hep bir hesap!»

Sesin, pozun pek edalı,
Korkarım ki yutarsın hap!
Konuştuğun dil imâlı,
Neler suçtur, neler sevap?
«Ayvaz kasap, hep bir hesap!»

Biliyorsan «Harmandalı»
Oyna, oyna bir külâh kap!
Yemek için yaşamalı,
Olmalı bir baltaya sap,
«Ayvaz kasap, hep bir hesap!»

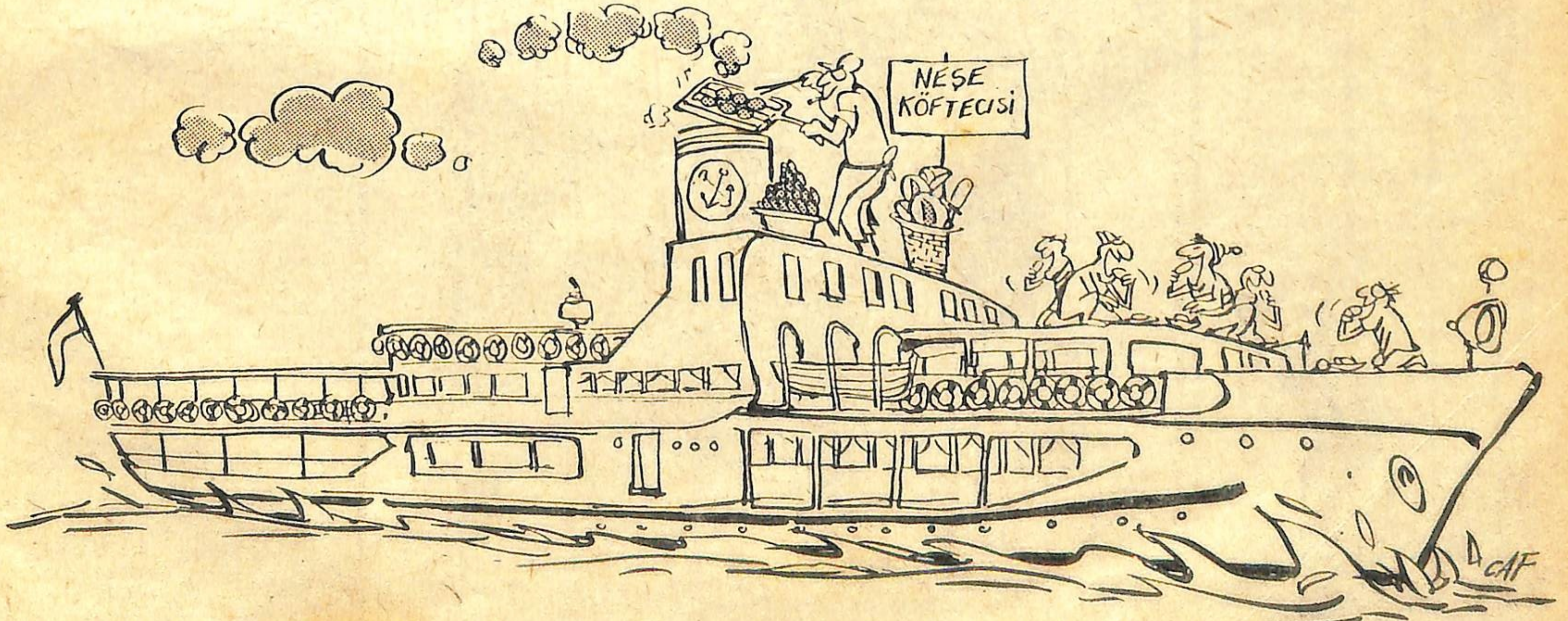
Koltuklarda hırs tutkalı,
Yapışırsan halin harap!
Tutma öyle çürük dalı,
Kanaati ekmek, su yap,
«Bakkal, kasap, hep bir hesap!»

Ya köpeğe dalanmalı,
Bunu yazar kara kitap.
Ya çalıyı dolanmalı,
Yok verecek başka cevap...
«Ayvaz kasap, hep bir hesap!»

Karanlığa alışmalı,
Ne yıldız var, ne de mehtap.
Gönlüm bile, bin yamalı,
«Ve minelbap, ilel mihrap»
«Bakkal, kasap, hep bir hesap!»

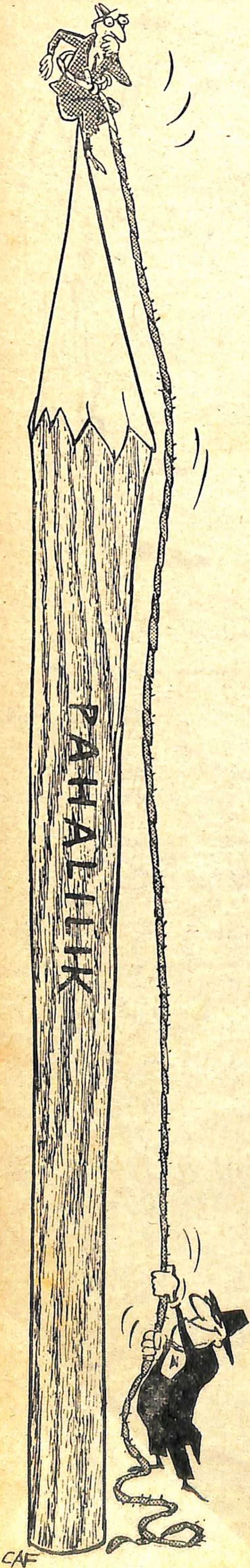
Salâhattin KUTLU

Şehir hattı vapurlarını seyyar köfteciler istilâ etti. — Gazeteler —

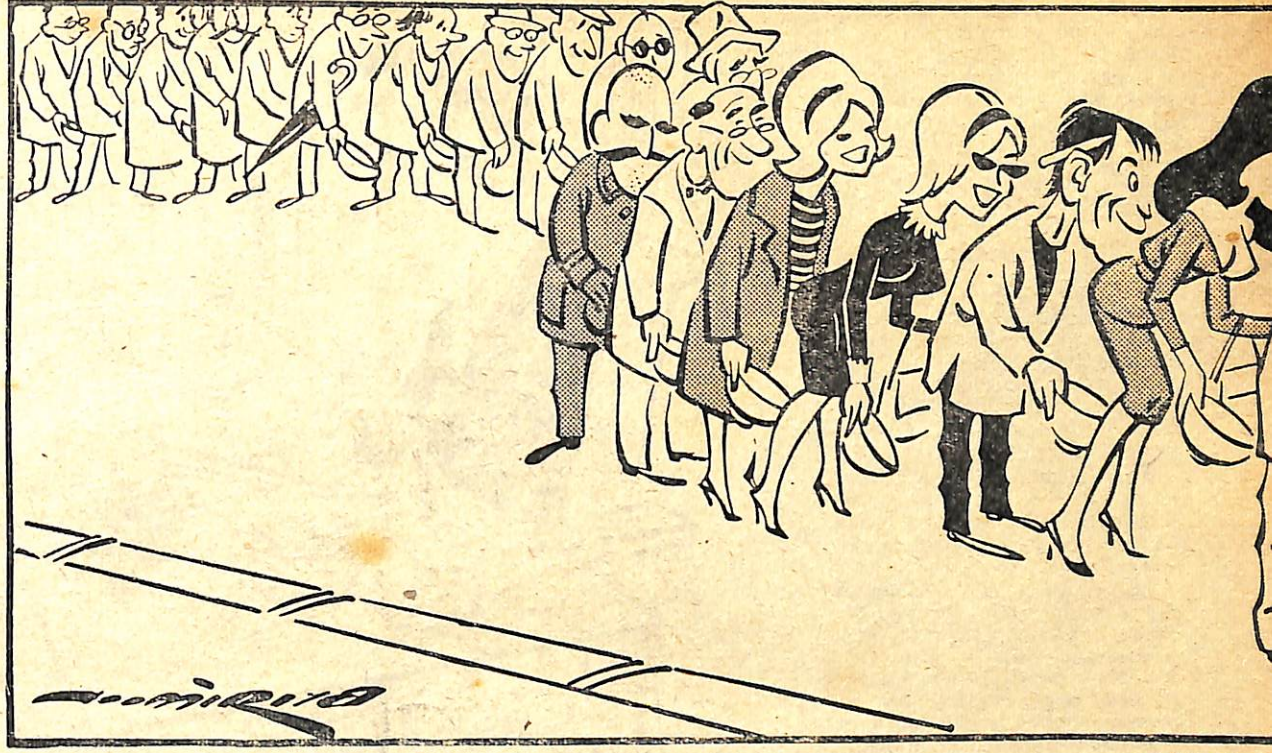
Yazısız

Pahalılığa karşı yeni tedbirler alınacak.. — Gazeteler —

— Sıkı dur, çekiyorum!

Memurlara zam için yeni bütçeye 500

Eski ağıza

Sağlık makinası

Koca okuduğu gazeteden başını kaldırarak karısına döndü:

— Tanınmış bir İngiliz doktoru yazdığı bir makalede kadınların erkeklerden daha fazla uyumalarını tavsiye ediyor.

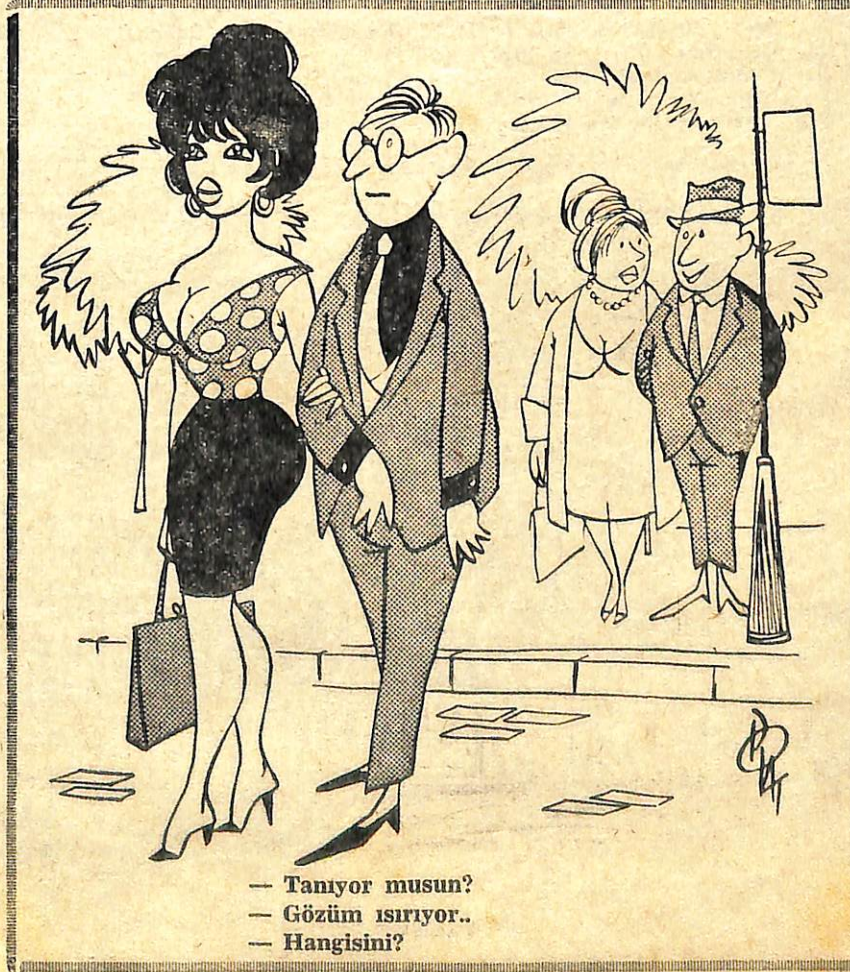
— Sahi mi?

— Evet, karıcığım, ben de bundan sonra eve geç geldiğim zaman seni uyandırmamak için ne lâzımsa yapacağım, bana sağlığın lâzım!

Tedbir

Bay F. Karısına:

— Aman hanım, bu akşam gelecek misafirlerimiz, politikadan bahsetmeye başladıklarını görünce ortada bardak, tabak, çatal ne varsa hepsini kaldır.

— Tanıyor musun?
— Gözüm ısırıyor..
— Hangisini?

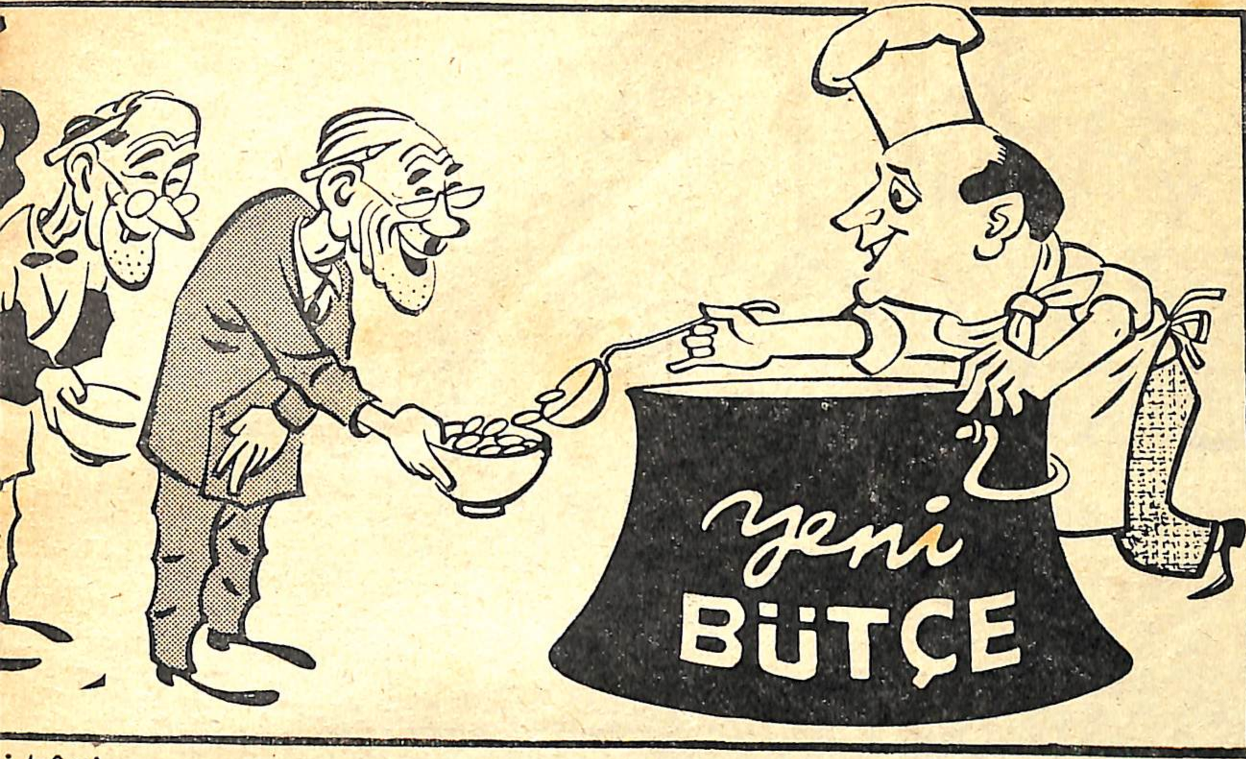
— Ne o, giyiniyor
— Hayır, vazgeçtin

Dalgınlık

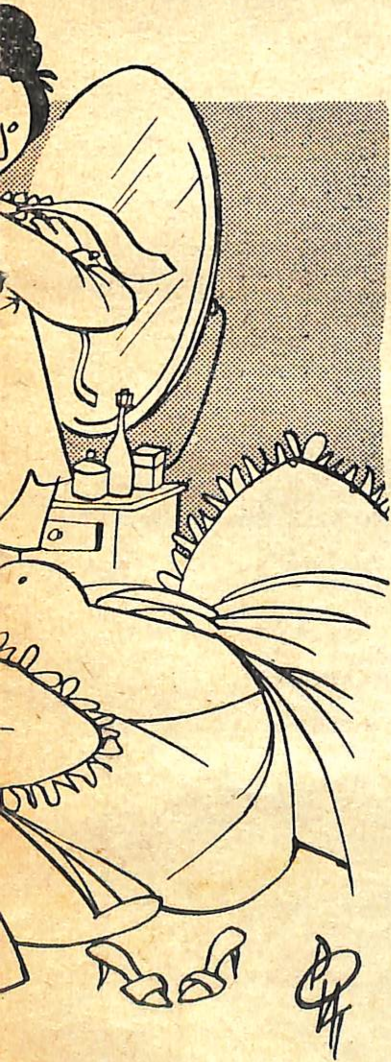
Bir kadın, arkadaşına, kocasının dalgınlığından şikâyet ediyordu:

— Kocamın dalgınlığından çektiklerimi sorma kardeş, geçenlerde kendisine sigara, kibrit almak için sokağa gidiyordu, postaya atılmak üzere bir mektup verdim, ne yapsa beğenirsin: postaneden aldığı pulu sigara paketine yapıştırıp kutuya atmış, mektubu ve kibriti iç cebine koymuş!

ilyon lira kondu. — Gazeteler —

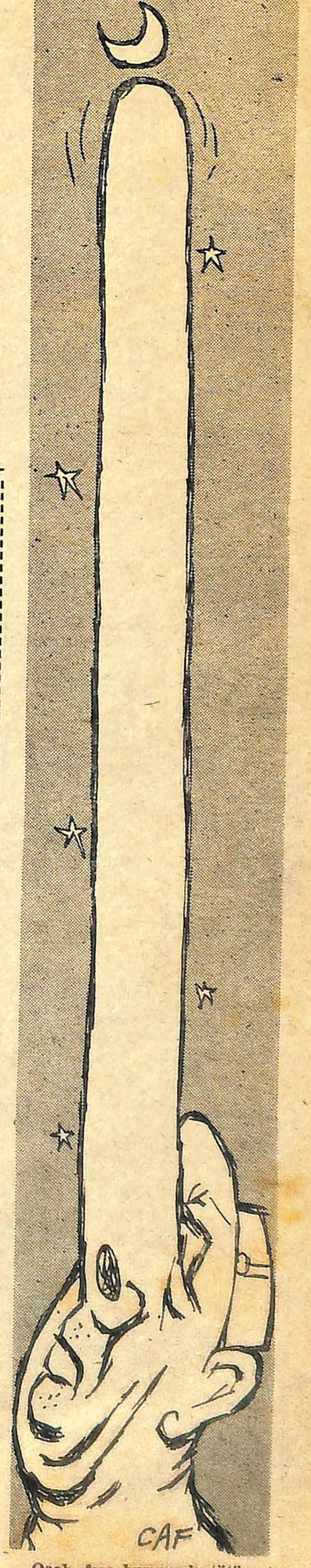
i taâm!

n?

oyunuyorum!

Fransa da feza yarışmasına katıldı.. — Gazeteler —

— Oooh, feza burnumda tütüyor!

İki kadın

Genç kız, tanıdığı erkeğe:

— Ben, dedi, iki kadının hayatını yaşıyorum: biri evlenmek isteyen kadın, diğeri...

Erkek sözünü kesti:

— Diğeri de bir türlü namuslu kalmak istemeyen kadın..

Tavsiye

Ustalıklı makiyajına ve çok süslü giyinmesine rağmen yaşının kırkı geçtiği belli oluyordu..

Kırıta, kırıta evlendirme memurunun yanına girdi:

— Affedersiniz, dedi, size bir şey sormak istiyorum: evlenmem için ne yapmam lâzım?..

Babacan evlendirme memuru mânalı bir gülümseme ile:

— Acele etmeniz lâzım, cevabını verdi.

— Çok ateşli bir hastam var, beni bekleme karıcığım!..

Apandisit

Tanınmış operatör, apandisit ameli- olmak isteyen genç kadına teminat ordu:

— Hiç merak etmeyin bayan, ameli- n sonra vücudunuzda en ufak bir berç izi kalmıyacaktır..

— Bence bunun önemi yoktur!

— Öyle demeyin bayan, moda gün kçe oraya doğru yaklaşıyor!..

HABERİ alınca, her boynuzlunun dediği gibi klâsik söze başvurarak, «Beynimden vurulmuşa döndüm» demedim. Belliydi zâten!.. Mine'nin, bana karşı takındığı tavırlardan, hareketlerden anlıyordum. Olur olmaz, nereye gittiğini sorunca:

— Bugün balık tutmağa gittim cicim!.. Bugün kabak sergisine gittim hayatım!.. diyordu.

BASKIN!

MUZAFFER İZGÜ

— Eh, diyordum, ben de kendi kendime, kadın milleti bu, neye merak saldığı bilinmez ki!.. Bizimki de, balıkla kabağa merak salmış...

En sonunda mahallenin veletleri arkamdan:

— Boynuzlu, boynuzlu!.. diye bağırınca, bana deyip demediklerini iyice anlamak için bakkal İsmail efendinin dükkânına girdim. Lâfı açmak için, bir kutu kibrit istedim. Adam bana onluk desteyi uzattı.

— Bir tane istiyordum İsmail efendi, dedim.

— Al, al, derdine yanarsın, dedi.

— Hayrola?..

— Arkandan bağıran çocukları duymuyor musun?

— Ayy, bana mı diyor onlar?

— Yoo, randevucu Kör İlyas'a diyorlar... Al bir sandalye de otur!..

Altıma bir sandalye çekip oturdum. İsmail efendi:

— Ben seni severim, diyerek başladığı nutkunu, oy ver diye değil de, boşan bu kadından kardeşim, diyerek bitirdi...

— İyi ama İsmail efendi, dedim, mahkemeler şıp diye boşamazlar ki insanı...

— Nasıl boşamazlar kardeşim?.. Bal gibi zina bu!

— İspatı?

— Ederiz, hem de bugün ederiz. Sen bekle bugün burada, biraz sonra karını götüren araba gelir. O zaman arabanın arkasına düşer, yakalatırız.

— Olur mu dersin?

— Tabii olur.. Yok eğer sen boynuzlarının dallanıp budaklanmasını istiyorsan o başka!..

Hemen taksi durağına koştum. Bir arabaya binerek bakkal dükkânının önüne geldim. İsmail efendi de benimle geleceği için dükkânın dışındakileri içeri aldık. Keklik bekliyen avcılar gibi pusuya yatmıştık. Biraz sonra bizim evin önünde sülün gibi bir araba uzandı. İçindeki pis bıyık, kornaya iki defa üstüste bastıktan sonra, Mine, sırıtarak çıktı dışarı. Ve bindikleri gibi uçurdular arabayı...

— Aman İsmail efendi, koş, dedim.

Atladık arabaya. Şoföre:

— Çabuk sür kardeşim, dedi İsmail efendi.

— Hacizciler mi geliyor? diye sordu şoför.

— Ne hacizcisi be kardeşim, şu öndeki kırmızı arabayı takip edeceğiz, dedim.

— Hı anladım, filim çeviriyoz!.. Dinim hakkı için bi filim çevirttirseler bana yok mu ya...

Duymuyordum şoförün sözlerini. Bir yığın lâf ettikten sonra:

— Niye takip ediyoz be ağbi bu arabayı? diye sordu.

— Zina kardeşim, zina, dedim.

— Ufff, yaşşa be ağbi, namussuzum 36 kısımlık oldu bu filim... Siz söyleseydiniz ya demindenberi bana. Uçururdum vallahi bu kıtıpiyozu. Evelâllah, bu arabanın üzerinde Alamanların ıskartaya çıkardıkları tayyare motorundan var!

Gazladı şoför. Bir arabayı sollayıp geçtikten sonra, sordu:

— Sorması ayıp ya ağbi, bu içindeki hanım yengemiz hanginizin haremi oluyor?

— Benim, dedim, benim!

— Oh oh, iyi be ağbi... Demek ki şimdi sen başroldesin?..

— Öyle!..

— Tabancan var mı ağbi?

— Ne tabancası?

— Hıı, sen avantür filim olsun istemiyorsun...Komedi bu ağbi, namussuzum komedi. Boynuzlu bir koca, karısını kovalıyor. Ya bu kim ağbi?

— Bakkal İsmail efendi...

— Haa, bu da figüran demek ki. İkinci rolde, iyi kalbli bir figüran...

Önümüzdeki araba sola saptı, biz de saptık. Oradan geniş bir caddeye çıktık. Şöyle ikiyüz metre kadar gittikten sonra, kırmızı araba büyük bir apartmanın önünde durdu.

— Duruyoz değil mi ağbi? diye sordu şoför.

— Duruyoruz, dedim.

— Tammam ağbi, siz zaten yürü deseydiniz, ben yine de yürümezdim. Neden dersen ağbi, sonra filimi seyredenler anamıza avradımıza söverler.

Mine ile pisbıyık, kolkola çıktılar apartmanın merdivenlerini.

— Haydi, dedi, İsmail efendi, apartmanın adresini alıp karakola gidelim.

Şoför bizden evvel atladı arabadan:

— Evelâllah ben de gelliyorum ağbi, dedi. Böyle fırsatlar kaçırılmaz.

Apartmanın merdivenlerini tırmandık. Birinci kata çıktık. Her dairenin önünde durup teker teker dinliyorduk. Hiçbirinden ses seda çıktığı yoktu. Nihayet şoför, en sondaki dairenin kapısına kulağını dayayınca:

— Tamam ağbi, burdalar!.. Rejisör burada çeviriyor yatak odası dalgasını, diyerek hoplaya zıplaya yanımıza geldi.

İçerden fıkır fıkır bir kadın kahkahası geliyordu...

— Yapma canım acıtıyorsun, diyordu Mine.

— Açıp gireyim mi? diye sordu şoför.

— Haaayır, dedi İsmail efendi. Her şey kanuni olsun...

Şoför, merdivene hızla tükürdü:

— Tüh be, namussuzum bu benim başıma gelecek olsa, kapıyı kırmak değil, apartmanı dinamitlerim vallahi. Zor ağbi zor, kendimi senin yerine koyuyom da, çiy çiy yerim ulan o karıyı billâhi! Belik eder de itlere atarım etlerini! Eve gider gitmez bizim köroğlunun alnından öpecem. Helâl süt emmiş, başka ağbi!..

Dairenin numarasını aldık. Hızla merdivenleri indik. Şoför, doğruca yandaki tütüncüye koştu. Sevinçle geldi yanımıza:

— Tammam ağbi. Pis bıyık, üç numaralı dairede oturuyormuş, dedi.

Dolduk arabanın içine.

— Şimdi polise değil mi ağbi?

— Evet, dedim şoföre.

— Yeşşeeee!.. Filimin içine zabıta da karıştı mıydı, polisiye olur. Evelâllah hasılat rekoru kırdı bu filim. Adın ne be ağbi?..

— Burhan!..

— Yeşşeee!.. Senenin en acıklı, en heyecanlı, en kıyak filmi. Boynuzlu Burhan, 36 kısım tekmili birden...

Karakolda, bıyık fabrikatörü bir komiser vardı. Üçümüz birden içeri dalınca:

— Soygun mu var? diye sordu.

— Yoo ağbi, dedi şoför, baskın var baskın!..

— Ne basgını ula, parti binasını mı basdılar?

— Zina ağbi, zina!..

— Senin gari mi?

— Tövbe de be komiser ağbi!.. Hiç bende o surat var mı? Şoför ekmeği yeyip te fingirdeyen kadın çıkmamıştır daha dünyada!

— Ula şişirme gafomi, dedi komiser. Kimdir şikâyatcı?

— Benim, dedim.

— Beri gel!.

Masaya yanaştım.

— Zina yapan senin garidir?

— Evet, benim efendim.

— Tuu galıbına be? Heç mi insan, bicik garıyı idare edemez mi? Ulan şu yaşımda bilem, on denesini gül gibi idare ederim. Hırbosun sen vallaha!

Şoför:

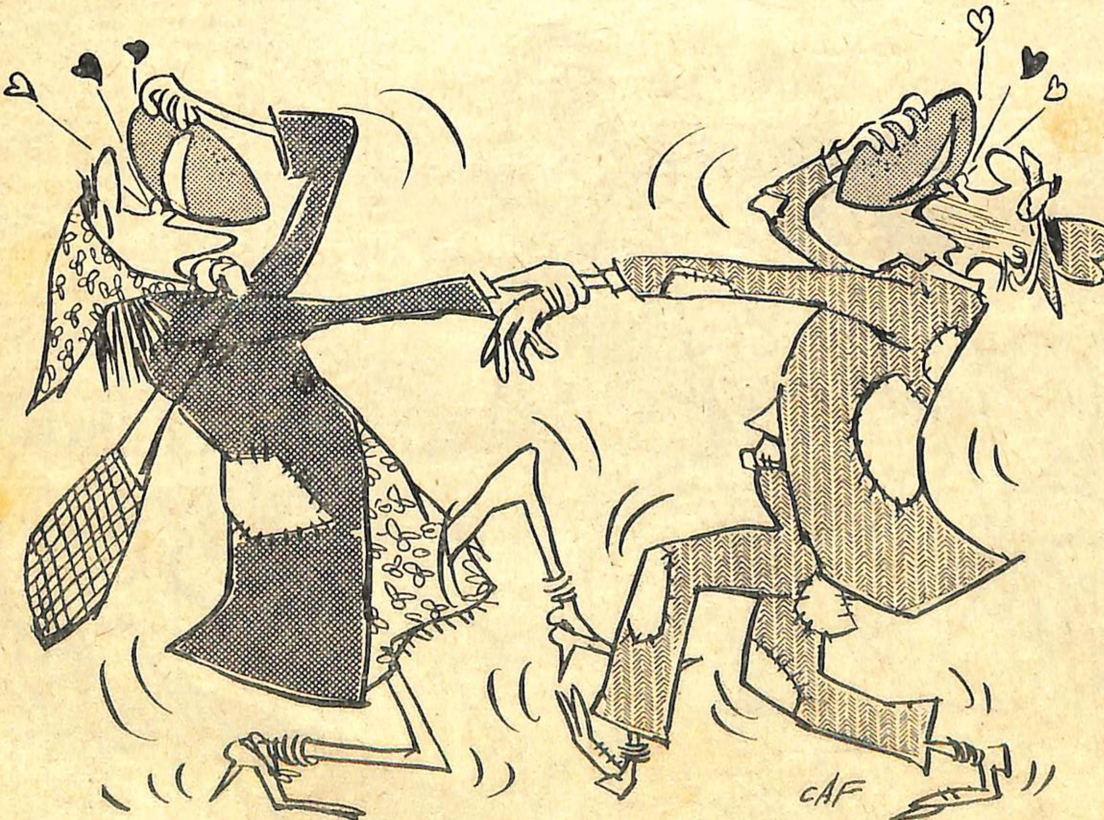
— Yeşşee!.. diye bağırdı. Komiser nasihatına devamla:

— Yatakta gariya arkanı dön, o mayis böcüğü gibi gımıl gımıl gımıldariken sen yatağın içinde horulda, ondan sonam da, gari zina yaptı yetiş gumser beg de!..

— Vallahi ağbi ben de onu diyordum. Ossat anlamıştım bu herifte iktidar zayıflığı olduğunu amma, yüzüne vurmamıştım. Bak komiser ağbime, nasıl da çaktı dalgayı...

— Sen sus ula!.. diye bağırdı komiser.

«Öp-öp dansı» bütün dünyaya yayılıyor.. — Gazeteler —

Bizde öp-öp dansı!

Şoför, süklüm püklüm oturdu oracığa. Sonra bana:

— Geçin bitişik odaya, Möhittin efendi ne mâmele yapacağınızı söylesin, dedi.

Savcılığa dilekçemiz, ve muamelemiz uzun sürmedi. Bir saat sonra. komiser, bir polis memuru, İsmail efendi ve ben yine aynı arabanın içersindeydik. Şoförün çenesi, iştaha gelmiş adaylar gibi durmuyordu yine...

— Filimin en heyecanlı yerine geldik ağbi, diyordu. Ama ya gittilerse komiser ağbi?

— Gettilerse gettiler!.. Ganun hökmünü yerine getirmek için garıyı tutup da herifin goynuna bir daha sokacak değilim ya. Hem ganunun tefsiratına göre ikisini bi yatakta, cıscıbıldak yakalamamız ilâzım!

— Ya elbiselilerse komiser ağbicim?

— Zina sayılmaz!

— Cılk bi kanun be ağbi! Hiç evli bir kadınla bir erkek, yabancı bir yerde, yabancı bir odada buluşurlar da zina yapmazlar mı?

— Sen ne bilin ulan ganunu? Olurkim toto oyniler, olurkim ondokuz mayıs cimlâstiği yapiler!..

Sanki suçüstü yakalanacak kadın, benim karım değildi de bir başkasınındı... Susmuş pusmuş kalmıştım arabanın köşeciğinde... Belki de utançtandı bu!

Apartmanın kapısında durduk. En önde komiser, onun arkasında polis, onun arkasında bu işe çok meraklı şoförümüz, İsmail efendi ve ben, tırmandık merdivenleri.

— İşte ağbi, işte bu kapı, diye gösterdi şoför.

Komiser, kapıcıdan temin ettiğimiz ikinci anahtarla açıverdi kapıyı. Açmasıyla da:

— Kıpırdamayın, yakarım! demesi bir oldu.

Erkek, yataktan önünü tuta tuta çıktı. Ama kadın, yani Mine, utancından iki büklüm olmuştu yorganın içerisinde.

— Hehhe, diye bağırdı şoför, hadi hanım ablacım, göster de şu gül cemâlini, alalım yevmiyemizi, dedi.

Komiser de:

— Haydi hemşire bacı, bizi urgaştırma. Senin bi yerine bakacak değilik. Şölecene bi yüzünü gössert de, şahitler görsün. «Sonra beni göstererek» Bütün gabahatın şu fallos gılıklıda olduğunu biliyom, dedi.

— Tammam hanım ablacım, diye atıldı şoför, kabahat adıynan şanıynan Boynuzlu Burhan ağbimizde. Senin heç bi günahın yok. Yuuu ulan be, bir de erkeğim diye geçiniyorsun!..

Neden bilmem, o kadar uzaklaşmıştım ki ondan... Ne bir acı duyuyordum, ne de bir azap... Sadece şuradaki rezilliğime acıyordum...

Yorgan kımıldamağa başladı. Mine, yavaş yavaş yorganı aşağıya doğru çekiyordu. Önce siyah saçları çıktı ortaya, sonra alnı... Bekliyordum ki yüzü iyice çıksın ortaya. Tükürecektim suratına. Bir defacık olsun tükürecektim!

Sımsıkı kapalı gözleri gözüktü... Burnu... Ağzı... Çenesi... Evet çenesi!.. Tam tükürmek üzereydim ki, şoför:

— Şükraaan, sen ha!.. diye böğürdü.

Böğürmesiyle beraber, sırtüstü düşerek bayılması bir oldu.

Komiser, heyecanla geriye dönerek:

— Noldi buna, ilk ameliyat gören toktur talebesi gibi niden bayıldı? diye sordu. Sonra kadına seslenerek:

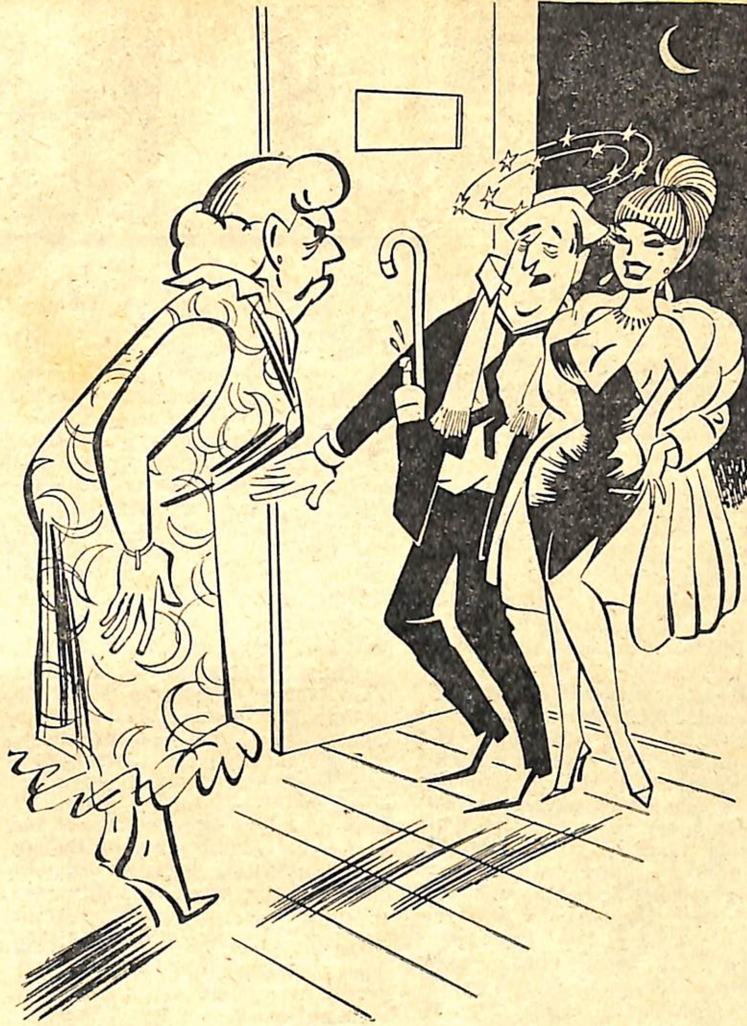
— Sen tanisen bu şoförü, dedi.

Yataktaki kadın, fısıldadı:

— Kocamdır!

İnanır mısınız, biz bu hâdiseden beri tam bir aydır, aynı apartmanın ikinci katında Mine'yi yakalamağa çalışıyoruz. Ama nedense bir türlü çıplak yakalıyamıyoruz. Helâl süt emmiş, bir türlü kanunun emrettiği gibi soyunmuyor vesselâm!

Muzaffer İZGÜ

— Hiçbir şey demeye hakkın yok karıcığım... «Bir daha geç gelirsen, beni evde bulamıyacaksın» dememiş miydin?..

* * *

Şarap

— Aziz dostum, bağlarımdan gelen son şarabı nasıl buldun?

— Ah evet! Daha önce tattım dı!...

— Nasıl olur? Size ilk defa ikram ediyorum.

— Doğru!

— Öyleyse daha önce nerede tattınız?

— Biraz evvel, salatayı yerken...

Kadın mektubu

Adam akşam bürodan eve gelince, biraz telâşlı:

— Jacqueline! Şey... dedi, eğer cebimde kadın el yazısıyla yazılmış bir mektup bulduysan inan ki ben de onun nereden geldiğini bilmiyorum!

Bunun üzerine kadın omuzlarını silkti:

— Ama ben biliyorum! dedi onu ben yazmış ve 8 gün önce de postaya atman için sana vermiştim!...

* * *

Briç

Adamın biri doktora muayeneye gitmişti. Pantalonunu çıkardı bacakları çürük içindeydi.

— Herhalde, sert spor yapmaktan hoşlanıyorsunuz? dedi doktor. Futbol mü? yoksa başka bir şey mi?

— Hayır, Briç.

— Briç mi? Nasıl olur?

— Oynarken her yanlış hareketimde karım masanın altından bana işaret veriyordu da..

* * *

Tutumlu kadın!

Bütün gün süren alış-verişten sonra, hanım bütün gardrobunu yenilemişti. Yorgun argın mağazadan dışarı çıktıklarında akşam olmuştu. Adam, paket sütununun arkasından:

— Sevgilim! dedi; Bir arabaya binsek fena olmayacak!

— Araba mı dedin? diye çıkıştı karısı. Şu düşündüğün şeye bak! Bugün harcadığımız parayı kâfi bulmuyor musun?...

* * *

Davul

Fransa'da adamın birini mahkemeye götürmüşlerdi.

— Komşunuzun davulunu çalmışsınız dedi hâkim. Niçin yaptınız? Bari bu âleti çalmasını biliyor musunuz?

— Hayır bilmiyorum dedi adam, ama komşum da bilmiyordu!...

* * *

Fedakârlık

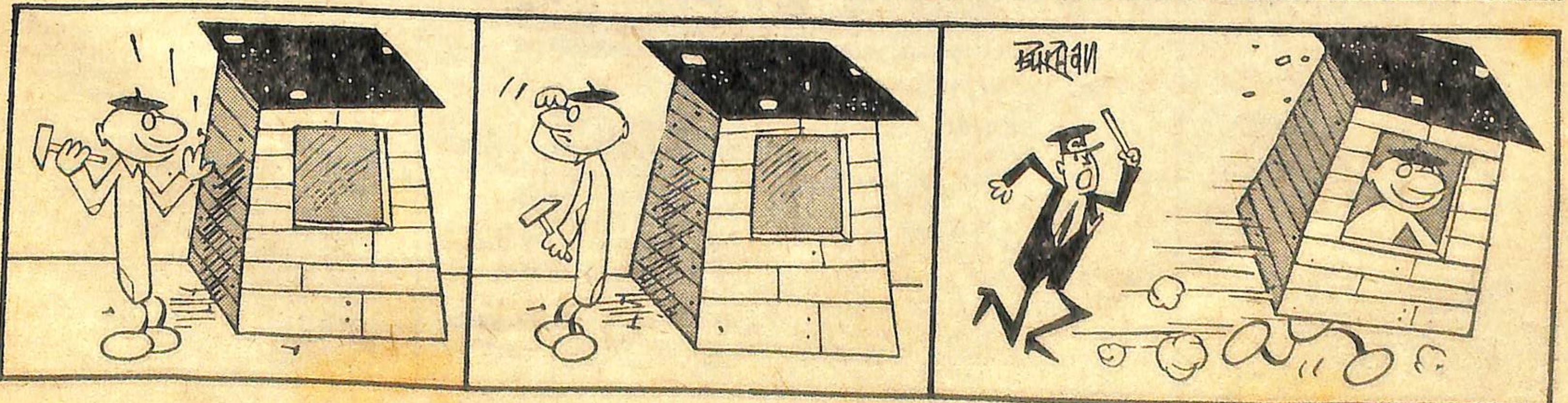
Ouin - Ouin hayat sigortası yaptırttıktan birkaç hafta sonra ölmüştü.

Karısı sigorta şirketine uğrayarak parayı İsviçre frangı olarak aldı, iyice cebine yerleştirdikten sonra, hüngür hüngür ağlamağa başladı.

— Sizi çok iyi anlıyorum madam! dedi kasadaki adam. Hayatta yalnız kalmak feci bir şeydir!

— Öyledir Mösyö, öyledir! diye hıçkırdı Madam Ouin - Ouin. Çektiğim acıyı tasavvur edemezsiniz! Hani şu sizin bana verdiğiniz para var ya? O'nun tekrar hayata döneceğini bilsem, hiç düşünmeden yarısını veririm!...

KALENDER NİYAZİ — Çizen: BURHAN

Aziz Nesin'in Romanı

TEK DELİK

— 31 —

Anasını Satan Süleyman'ın çıkardığı dedikodu yayılmıştı; delikanlıdan hevesini almış olan Ferit Bey şimdi de bu saf oğlanı baştan çıkaracaktı. Eski hapisaneciler, Ferit Bey'i çok eskiden tanıyanlar, onda böyle huylar olmadığını, herifin altmışından sonra huy değiştirip azdığını söylüyorlardı.

— Ulan eğri dinli, azsan ne olur, azmasan ne olur... Helâda hiç görmediniz mi moruğu, küçüksu dökecekken elini sokuyor pantalonundan içeri, karıştırıyor, karıştırıyor, belki on dakika aradıktan sonra bir yerlerden bulup çıkarıyor da öyle ediyor çişini bu pezevenk... Bir gün de büsbütün kaybedecek de, işiyemediğinden sildik zorlaması sebebiyle geberecek...

— Öyle deme oğlum Ayıboğan Murat, bu yaştan sonra azmak kötüdür, devası bulunmaz. Böylelerine «mahbupperest» derler ki, bunların kıskançlığı Arap'ın aşkından da beterdir.

— Hak âşıkı dedikleri cinsten...

— Say ki öyle... Katırın sevdalanmışını gördünmü' hiç? Katırdaki karasevda, katırdaki tutkunluk hiç bir canlıda görülmemiştir. Bizim bir katırımız vardı köydeyken. Bizim kısrağa taykenden âşık oldu. Ama nasıl bir aşk oğlum Ayıboğan Murat, Mecnun'un Leylâ'ya yangınlığı hiç... Gözleri kısrağın gözlerinde, öylecene bakar durur ve de hiç kıpırdamadan. Hayvanları su vermeye götürdüğüm akşamları çeşmeye. Kısrak su içmeyince, dudadığını suya değdirmez namussuz katır. Ahıra koyarım bunları, kısrak ota, samana uzanmayınca başını yemliğe uzatmaz, öylecene bakar durur. Yaylaya çıktığımızda hayvanları çayıra salmıştık. Köyden bir aygır eşek, bizim kısrağa binecek olmuş da, katır ön ayaklarındaki köstegi koparmaktan söküp eşeğin üstüne sıçramaz mı? Bildiğimiz katır aslan kesilmiş kardeşler... Eşeği paralıyacak, elinden ayağından, ağzından dişinden söküp alınacak gibi değil, zavallı eşşeği paralıyacak...

Hele kısrağa bir yük vurmaya görelim, ortalığı paralıyacak namussuz katır... İlkin kendine yük vurulacak, ardından kısrağa... Tut ki, sevdalısı kısrağın yükünü kendi sırtladı sanıyor. Derken kardeşim, sonunda bizim katır canına kıydı, ne dersiniz? Babam kısrağı aygıra çekmişti... Kısrak taylayınca katır bir küssün... Daha kısrağın suratına bakmaz oldu, başını öte çevirip kıçını dönmekte kısrağa... Bir gün nasıl olmuşsa, ahırın kapısını açık bulmuş, ipini koparıp, yuları paralayıp fırlamış dışarı... Bir zaman katırı göremez olduk, yitti. Aradan haftalar geçti, çobanlar uçurumun dibinde leşini bulmuşlar... O zaman köyde dendiydi ki, bizim katır Karayar denilen kayalardan aşağı kendini atıp canına kıymış... Evet, böyle oldu. Şimdi bu mahbupperestler de...

— Yani sen şimdi hak âşıklarını katıra benzetmekle...

— Evet, Paşazâde kart itini, sevdalı katıra benzetmekle, zavallı katıra hakaret ettin ki bunun cezası senin üç leş sermenin cezasından ağır...

— Bre Ayıboğan Murat, bu senin aşk dediğin nedir? Erkekliğin yürümediği yerde aşk başlar oğlum... Aşk ne demek? Erkekliğini söktüremiyorsun, bir özürün var demek. Erkeklikten yana nesli güdük katırla senin Paşazâde sahtecisinin ne ayırdı var? Hiç... Ondan, böylelerinin aşkı, belden yukarı doğru vurur, göze bulaşır. Bunlar gözünü diker ve de bakışarak keyfini getirir.

Köylü genç, Ferit Bey'in koruyucu pençesi altında bir gölge sessizliğiyle koğuşta yaşamaktaydı. Varlığıyla yokluğundan koğuşta kimsenin haberi yok gibiydi. Koğuşa yerleşmesinin daha ertesi günü onu herkes unutmuş gibiydi. Ne kadar cezası olduğu, ne zaman tahliye olunacağı bile bilinmiyordu.

* * *

Lisedeyken, kurmay albay bir müdürümüz vardı, bize sık sık «Başınıza gelen kötü olayları hemen felâket, iyi olaylarıda hemen saadet saymayınız. Her işin sonunu bekleyiniz. Belki de saadet sandığınız felâket, felâket sandığınız da saadettir» derdi. Örnek diye başından geçmiş bir olayı anlatırdı. Yüzbaşılığı sırasında Doğu'da savaşırlarken bunların bölüğüne bir teğmen tâyin olunmuş. Kız desen kız değil, oğlan desen oğlan değil. Yaşı da küçük olduğundan besbelli savaştan korkar, top tüfek sesinden ödü patlarmış. Aman beni gerilere bir yere gönderin diye yalvarmadık adam, yüzsuyu dökmedik yer bırakmamış. Oysa garip, daha yeni evlenmiş de, gerdeğe bile giremeden cepheye gönderilmiş, ondan yanar yakılır durumuş. Çocuk gibi ağlarmış. Bizim albay olan müdür o zaman yüzbaşı ya, tabur komutan vekili olunca, dayanamamış gencecik teğmenin sızıldanmasına, buna bir ödev uydurup bir aylığına İstanbul'a göndermiş. Teğmen ayrılırken yüzbaşının eline ayağına kapanıp «Bana hayatımın en büyük saadetini sağladınız» demiş. Bizim müdür, vah, diye yakınır, keşke göndermeseymişim, nerden bilirim, der durdu. Çünkü teğmen İstanbul'a ayağını attığı gün, daha karısını bile görmeden, iki kavgacıdan birinin attığı kör kurşunla pisipisine ölmüş. Bizim müdür, teğmenin ölümünden hep kendini sorumlu tutar, «Saadet diye felâketine koşmuş fukara» derdi.

Evet, insan başına gelenin saadet mi, felâket mi olduğunu baştan ayırdedemiyor.

Ben öteki otobüs yolcularıyla eşkıyalara soyulup yalınayak dağbaşında kalışımı felâket sandım ya, oysa sonu saadetmiş... Eşkıya ayakkabımı da aldığından, yoldan yukarı ormana doğru yalınayak vurdum. Ağaçları da geçip bir kaya düzlüğüne geldim. Yüksekten, tabak gibi altta görünen düzlüğe baktım. Daha yeni sabah olduğundan, ova sisten buğulu görünmekte. Taa uzaklarda dağınık bir-iki köy görünmekte, evlerin bacalarından duman tütmekte. Ben şimdi ne etsem diye düşündüm bir zaman. Yol boyunca yürüyüp de kasaba jandarmasına soyuldum diye başvursam, olmaz. Çünkü kimliğimi sorarlar da sabıkalı olduğum anlaşılır diye korkuyorum. Jandarma «Ulan senin ne işin var buralarda? Sen nerenin adamısın?» diye sorarsa ben yandım. Üstümde satıp savacak bir şeyim, ne bileyim, saatim filân da yok ki... Şu uzakta görünen köylerden birine gitsem mi ki diye düşünüp dururken, bulunduğum tepeyi bir karabulut kaplamasıyla arkadan bir yağmur bastırdı ki, aman ne yağmur. Bir yandan o yüksek yerin soğuğu, bir yandan sabahın ayazı, bir yandan yağmur, tirtir titriyorum. Yağmur içime işledi, suya girmiş gibiyim. O yana döndüm, bu yana dolandım, başımı sokacak bir kovuk yok. Sözde korunmak için ağaçların altına seğirttim, dallardan oluk gibi su akıyor. Eşkıyanın soyduğu yetmedi, bir de yağmur bastırıp beni bitirdi. Dolanırken dolanırken kayaların arasında mağaraya benzer bir kovuk bulup içine attım kendimi. Ben kovuğa girince yağmur da kesildi, beş dakika geçti geçmedi bir de güneş açtı ki yerler ısınmış, havaya buğu tütüyor. Ben hemen üstümdekileri soyunup anadandoğma çıplak kaldım. Elbisemi, çamaşırlarımı sıkıyorum, şırıl şırıl sular akıyor. Çamaşırlarımı, elbiseyi iyice sıkıp kurusun diye çalıların üstüne serdim. Anadandoğma çıplağım ya, beni buralarda kim görecek, insan ayağı değmiş yerler değil. Mağaranın içinde toprak kuru olduğundan, içeri girdim. Soğuktan titriyorum, çenelerim birbirine vuruyor. Köstebek gibi büzülüp kaldım. Bu benim başıma gelenler nedir yahu, diye düşünüp dururken, dışardan bir sesler duymaz mıyım! Allah Allah... Mağara derin olsa içeri kaçıp saklanacağım, ama ancak üç-beş adım derinliği var yok... Dizlerimin üzerinde sürtünerek kovuğun ağzına gelip bir de ne baksam, az önce otobüsü soyan beş yolbağcı değil mi? Yüzü karapeçeli, eli tüfekli olanlardan biri beni soyarken, adamın kepçe kulaklarıyla başının da kel olduğunu seçebilmiştim. Birinin de elbisesini tanımıştım. Eyvah... Şimdi bunlar beni burda görmeseler bile, çalılara serili elbisemi, çamaşırımı alıp giderlerse, yahu ben bu dağbaşlarında tarzan gibi kalacağım... Bunlar bulunduğum kovuğun ağzına doğru geliyorlar. Dar zamanda ne yapılır? Ben hemen «Allahım, ettiğin yeter, elverdi... Beni dağbaşlarında donsuz bırakma!» diye duaya başlayıp, iki elimi dizlerimden geçirip yere çöktüm ve hiç olmazsa yolbağcıları görmiyeyim de ne olursa olsun diye başımı apışımın arasına sokup beklemeye başladım. Zangır zangır titriyorum. Çenelerimin zangırtısından sara nöbetine tutulmuş gibi tüm bedenim sallanıp silkelenmekte. Soğuktan bir titriyorsam, korkudan bin titriyorum. Bunlar konuşarak ta yanıma geldiler. İki çift ayağı yerde gördüm. Onlar da beni görmüş olacaklar ki:

— Allah Allah... Allah Allah!..

— Fesuphanallah...

Diye söylenerek geri çekildiler.

— İnmidir cin midir?

Evet, şaşırmakta hakları var. Benim adama benzer bir halim kalmamış, inden cinden hiç ayırdım yok...

— İn midir, cin midir?

Başımı kaldırıp «Ne inim ne cinim, ben de sizin gibi bir beni âdemim» desem mi? Yoksa sussam mı?

Ellerimin dizlerim üstündeki kenedini bozmadan sıçrıyarak kıçın kıçın dibe doğru gittim.

Adamlar bir zaman orda durup fısıl fısıl bir şeyler konuştuktan sonra üçü birden kovuğa girdi, üstüme geldi. Öndeki elime yapıştı, çeker ha çeker. Ben elimi vermem, o elimi çeker... Elimi veremem, çünkü önüm açık kalacak... Fakat eşkıyanın bileğine dayanılır mı, herif elimi çekip almasıyla öpüp de başına koymaz mı? Arkadan ötekiler de elimi öptüler. Sonra çekilip gittiler.

Onlar gittikten epiy sonra yavaş yavaş dışarı çıktım. Bir de baktım, kapı ağzında bir çıkın ve içi koyun postundan bir gocuk. Olsa olsa bunları bana bırakmışlar. Gocuğa sarınıp çıkını açtım: sac ekmeği, kavurma, sovan, bazlama... Açlıktan nerdeyse bayılacağım. Bir güzel yedim, karnımı doyurdum.

Elbiseme, çamaşırıma baktım, daha kurumamış. İçi koyun postu gocuğa sarınıp kovukta yattım. Bir zaman benim bu başıma gelenler nedir diye düşünüp dururken uyuyakalmışım. Bir takım acaip seslerle uyandım, ama uyur gibi yaparak olanları anlamaya çalışıyordum. «Uryani», «Şıh, şıh hazretleri» gibi sözler duyuyordum. Başımdan toplananlar oldukça kalabalıktı.

Bir kadın:

— Rüyamda gördüğüm aynen budur işte, dedi, işte böyle anadan doğmaca uryan idi. Varıp elini öptüm. Adını bağışla şeyhim» dedim. «Berhudar ol evlâdım. Benim adım Şeyh Said-i Uryani» dedi. «Üç vakitte Künt dağında bir mağarada zahir olacağım» dedi, ««varıp ehaliye tiz tebşir eyle» dedi, «Bilesiz ki selâmet pek yakındır» dedi ve de rüyamda gördüğüm zatıdır...

(Devamı var)

● Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ: Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FİATI: Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

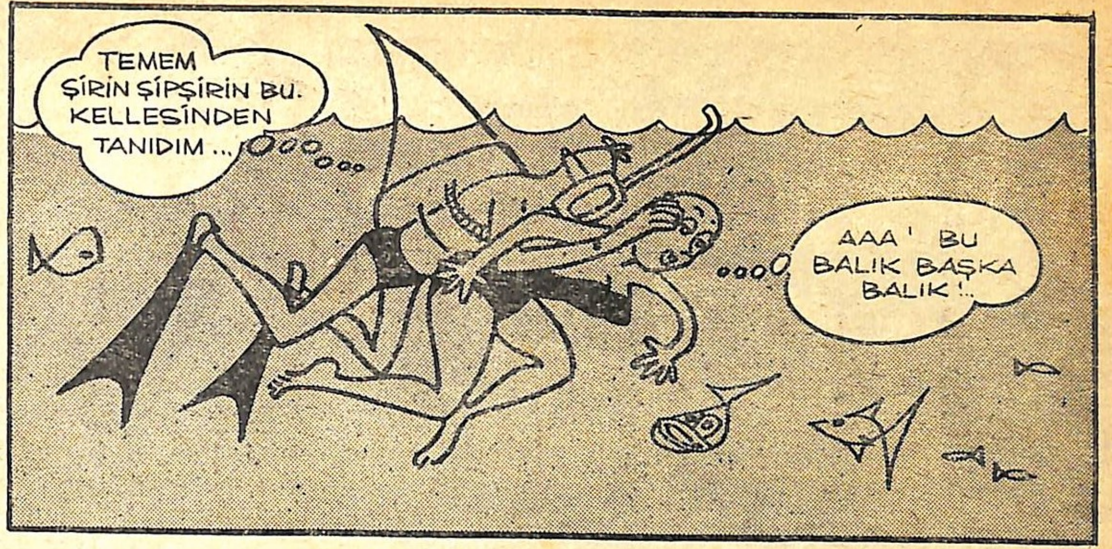
Fiatı: 100 kuruştur.

YENGEÇ TEYFİK

SEMİH BALCIOĞLU

6

BASIN İLÂN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :
Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. :
İstanbul
Telefon : 27 66 00 - 27 66 01
Telgraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 22889—278)

Filmi sinemalarımızda gösterilen roman:

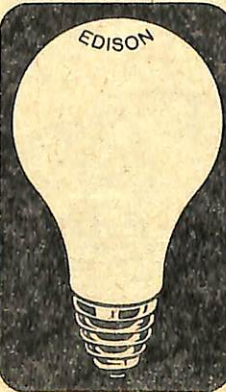
Vahşi Gelin!

AKBABA YAYINEVİ — Fiatı 5 Lira

(AK—280)

Bol ışık veririm... | az cereyan sarfederim | adım : EDISON

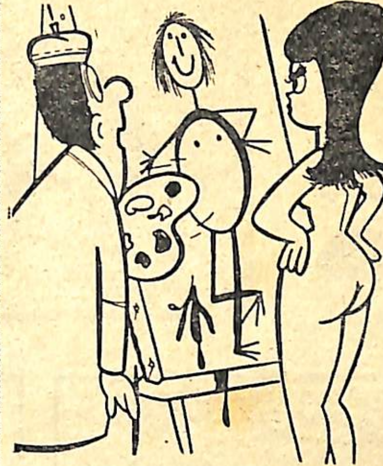
EDISON

(İlâncılık: 9793—279)

Anket

— Hayır daha bitmedi, bir iki yeri rötuş istiyor!..

Bir İngiliz evinin önündeki çimleri biçiyordu. Köşeden bir genç oğlanın, elinde kâğıt, kalem o tarafa doğru geldiğini gördü:

— Bir anket yapıyorum, dedi gelen genç, birkaç sualim var. Eğer cevap verirseniz size minnettar olurum. Meselâ küçük tüccarların durumlarıyla ilgilenir misiniz?

— Tabii! Küçük ticaret, serbest ticaretin en mühim elemanıdır. Ondan asla vazgeçemeyiz! Büyük tüccarla, küçük tüccar daima elele çalışmalıdır.

Genç adam güldü:

— Öyleyse mister, dedi, küçük tüccar kadın terzisi Mr. James'in durumuyla ilgileneceğinizi zannediyorum. Çünkü karınızın ona altı aylık borcu var. Faturası da burda!...

Kadınlar!

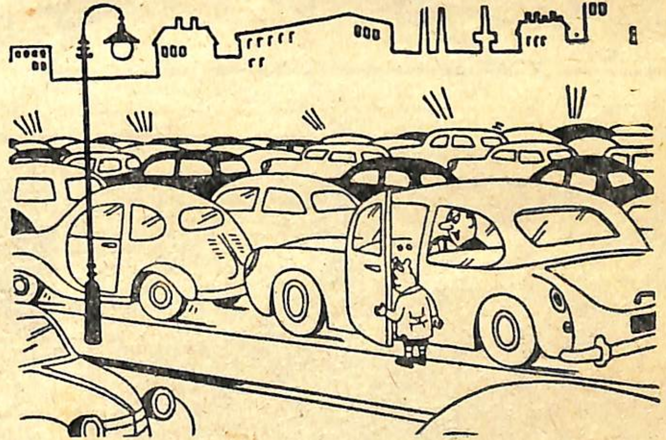
Yaşını başını almış iki Fransız, barda çene çalıyorlardı. Bir tanesi:

— Kadınlardan yana hiç şansım olmadı diye itirafta bulundu. Yalnız bir keresinde, bir tanesiyle samimi oluyordum ki... Hemen polis çağırmaz mı?...

— Gene verilmiş sadakanız varmış!

— Niçin?

— Bir keresinde ben de bir dilberle samimi olayım dedim, hemen papaz çağırdıydı...

— Koş annene söyle, beni akşama yemeğe beklemesin!

Gizli münasebet

Laos'ta zina'ya ait ceza kanunu çok açık bir dille kaleme alınmıştır.

«Birinci cürmümeşhutta âşık yüklü bir para cezasına çarptırılır.»

«İkinci cürmümeşhutta aynı cezayı bu sefer kadın öder.»

«Üçüncüsünde, suçlu kocadır. Çünkü kanun onu çok aptal ve pısırık bulmaktadır!»

Hayat

Yavru fare annesine soruyordu:

— Anneciğim hayatı bir türlü anlıyamıyorum!

— Ne öğrenmek istiyorsun?

— Biz niçin erkeklerden korkuyoruz? Aslında bu varlıklar kadınlardan, kadınlar da bizden korkmuyorlar mı?...

* * *

Çocuklar

Anne oğlunu azarlıyordu:

— Pierrot sen dünyanın en yaramaz, en tahammül edilmez çocuğusun!

— Ama anne sen de! Çocukları tanımıyormuş gibi konuşuyorsun!...

— Orası karakol mu? Çabuk burada bir katil var!

GÜLİVER BİLGİÇLER ADASINDA

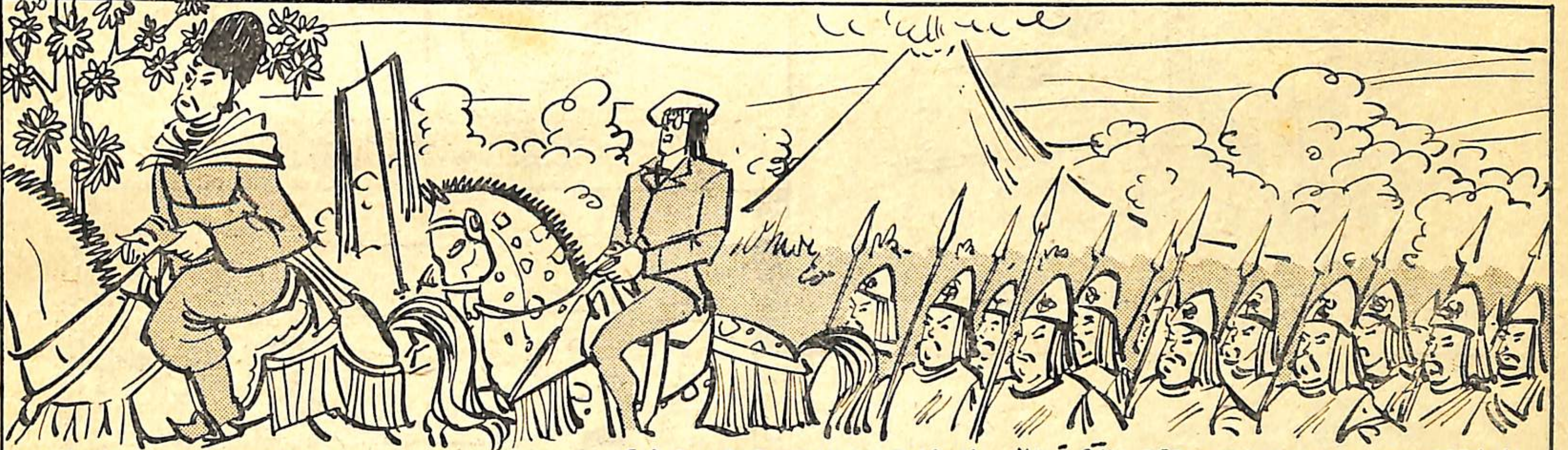
BÜLENT SEREN

26

GÜLİVER, HRİSTİYAN OLDUĞUNU GİZLEMESİNE RAĞMEN, JAPONYA'DAN AYRILIRKEN YAPILACAK MERASİMDE, KENDİSİNE HAÇ'IN ÇİĞNETTİRİLMEMESİNİ RİCA ETMİŞTİ... BUNUN ÇOK TEHLİKELİ OLACAĞINI HATIRLATTILAR!...

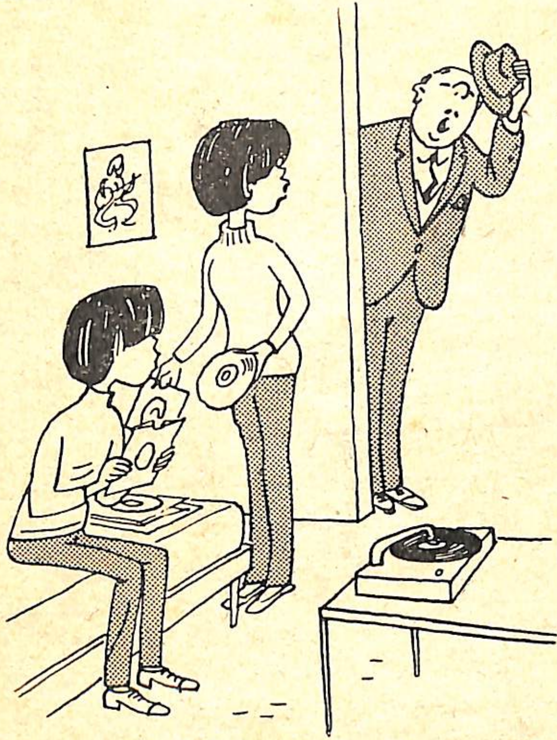

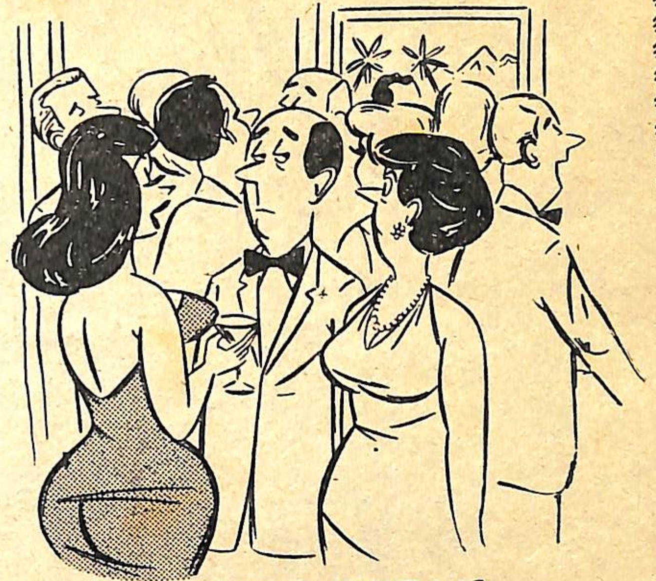

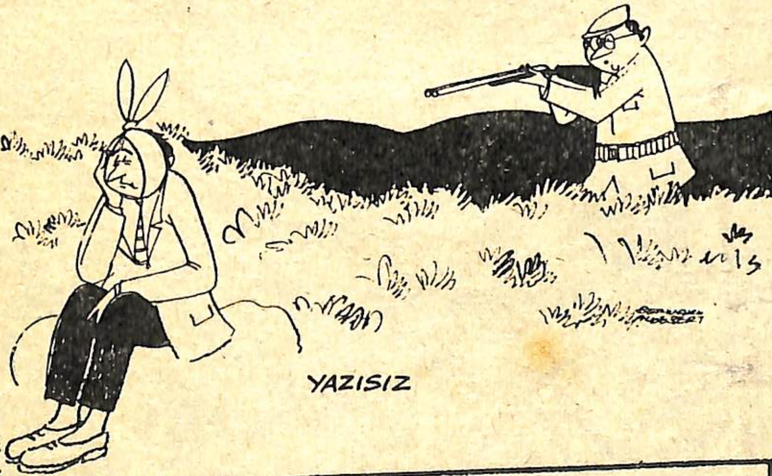
Dünya Karikatürleri

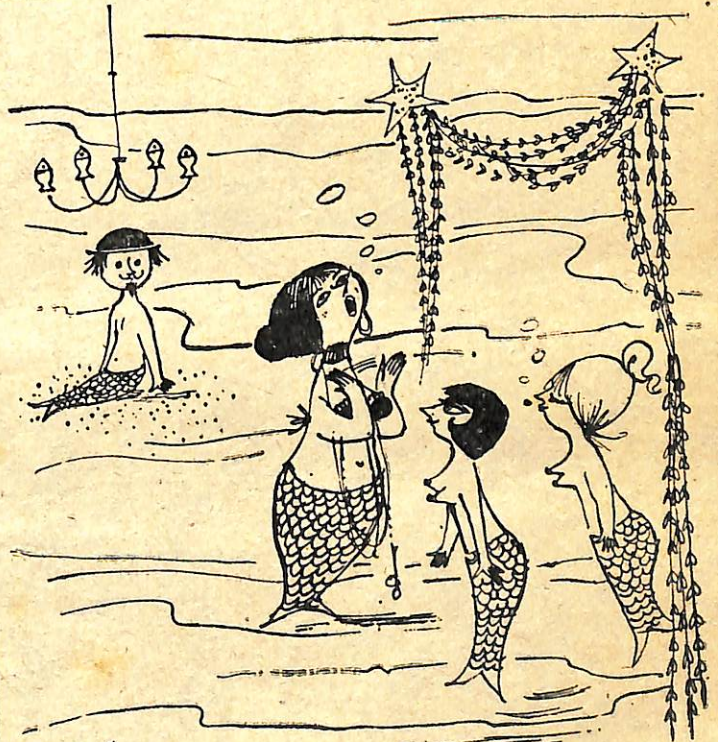
—BİRŞEY SÖYLEYECEĞİM, HANGİ-
NİZ KIZIMSINIZ ?..

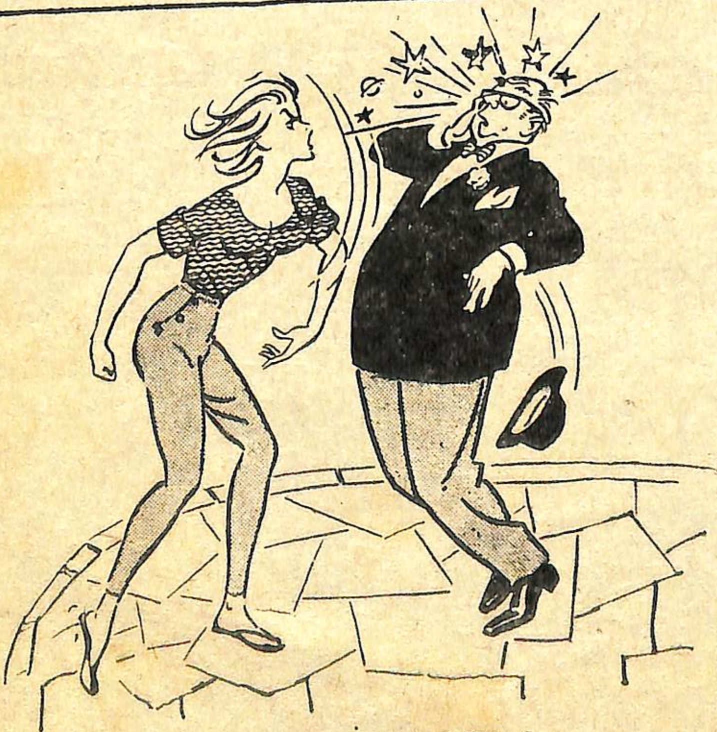
—KOCAMI HATIRLADINIZ MI ?..
—EVEEET, TOKATLADIĞIM İNSAN-
LARI HİÇ UNUTMAM !

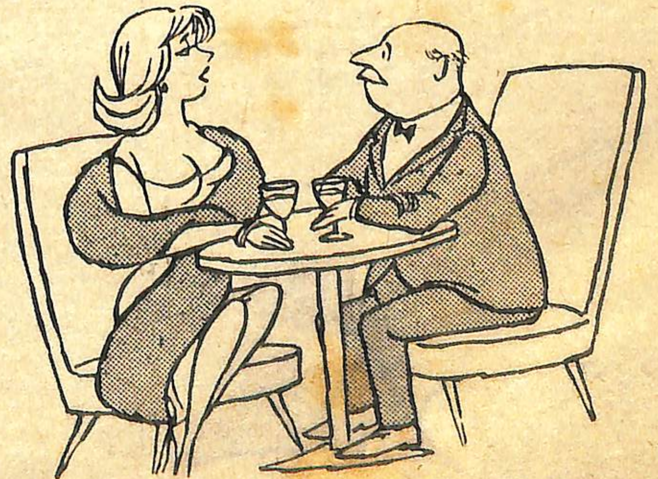
YAZISIZ

—BUGÜNE KADAR HİÇ DENİZ
ERKEĞİ GÖRMEMİŞTİM !

—BU DA SEKİZ YIL ÖNCE BENİ
ÖPTÜĞÜNÜZ İÇİN !

—YANILIYORSUNUZ, BİR MİLYONER
HER YAŞTA GÜZELDİR !

SİZE DE BİR YUVA

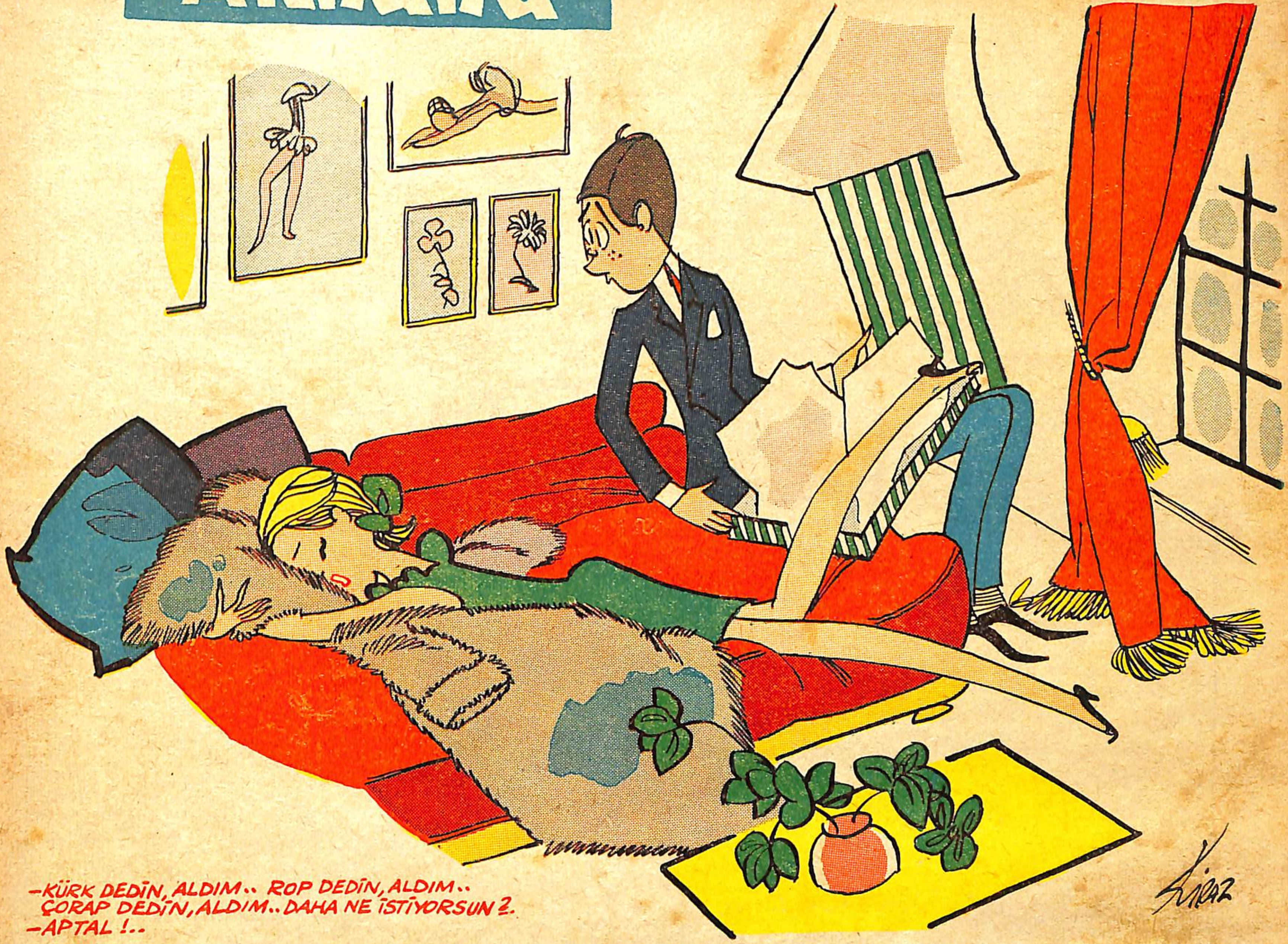
Yılın 3. üncü çekilişinde 25 Apartman Dairesi 5 adet 100.000 lira, 5 adet 50.000 lira ve ayrıca 250.000 liralık çeşitli para ikramiyeleri dağıtılacaktır. Paralarını devamlı surette bankamızda bırakanlar bu çekilişe katılabilirler.

YAPI ve KREDİ BANKASI

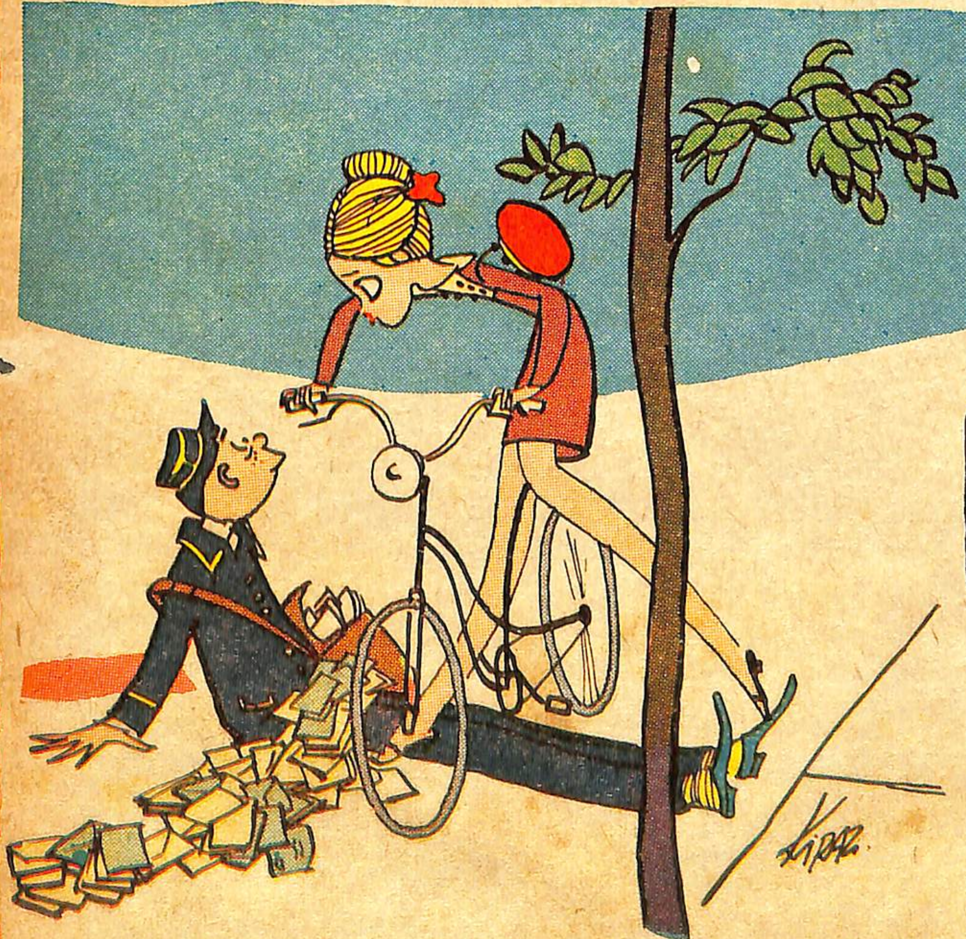
(Reklâmcılık: 4897—281)

508

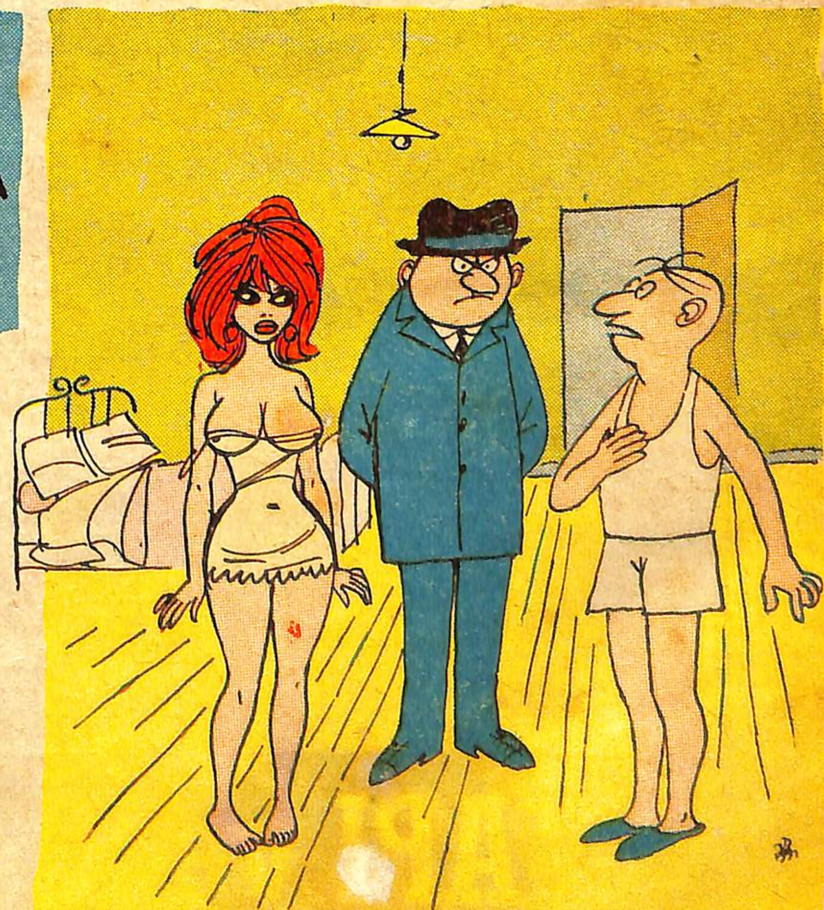
Akhaha

—KÜRK DEDİN, ALDIM.. ROP DEDİN, ALDIM.. ÇORAP DEDİN, ALDIM.. DAHA NE İSTİYORSUN ?
—APTAL !..

—BANA MEKTUP VAR MI ?

—HANIM BENİ ŞU ÖRÜMCEĞİ ÖL- DÜRMEM İÇİN ÇAĞIRDI !..